

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE!

Anul XXI. 1941

CELOR CE BINEVESTESC PACE,

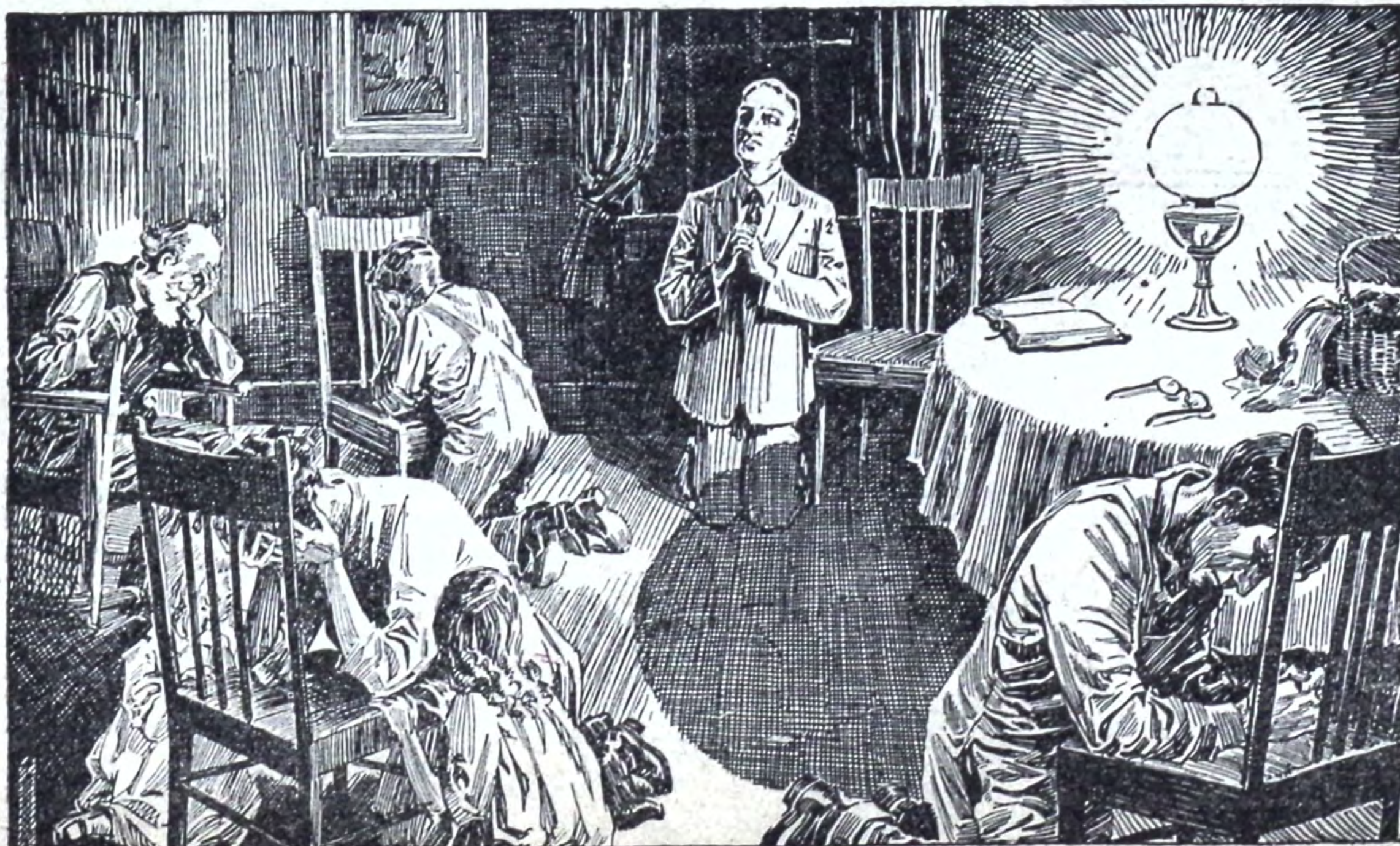
No. 12.

Prelegeri

pentru

Săptămâna de Rugăciune

6—13 Decembrie, 1941



INTRODUCERE

Iubiți frați

Anul care se încheie acum a fost plin de mari evenimente cari sunt toate rupte din cele ce s'au scris cu multe veacuri înainte în Sfintele Scripturi.

„Veți auzi de războaie și vești de războaie: vedeți să nu vă spăimântați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârșitul tot nu va fi atunci. . . . Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva altei împărății; și, pe alocurea, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciumi” precum și toate celelalte frământări ale pământului și ale locuitorilor lui ne sunt prezise pentru vremea noastră de Cuvântul lui Dumnezeu. Mat. 24, 6. 7. Trăim în ele, nu mai sunt de așteptat într'un viitor depărtat.

Un mare număr dintre membrii Comunităților noastre au fost chemați ca într'un fel sau altul să-și facă datoria către Țară, și nu puțini au sângerat, iar alții au închis ochii prin locuri depărtate de cămin, de cei iubiți și de frații lor.

Inundațiile cele grele din unele locuri au lipsit de căminuri sau de hrană familii de credincioși. Datoria noastră e să-i ajutăm. În unele părți nu se pot ține serviciile divine în casele de rugăciune închise.

Dar tot anul acesta ne-a adus și întinderea hotarelor Țării, lucru care ne aduce și bucurie. Din nou putem vedea fața fraților noștri cari un an de zile au avut de îndurat stăpânirea celor ce se luptau împotriva lui Dumnezeu. Datoria noastră este să-i căutăm, să le venim în ajutor să-și refacă ființa lor sufletească. Avem de îndurat grija celor cari au fost smulși din familia și din căminul lor și duși cine știe unde, sau poate chiar uciși. Sigur că ne încredem în mâna purtătoare de grijă a Tatălui ceresc, dar familiile lor sau copii de ai lor sunt cu noi și nu trebuie să-i lăsăm fără ajutor.

Bunul Dumnezeu S'a milostivit și, în măsura credinței și consacrării noastre, ne-a răspuns la rugăciuni. Anul acesta am primit autorizația din partea Onor Minister al Culturii Naționale să înființăm câteva școli pe seama Comunității noastre, școli în cari copiii noștri să câștige învățatură atât pentru formarea caracterului și intelctului lor cât și pentru viața practică, ajungând să stăpânească o meserie. E drept că sunt și greutăți, dar în ciuda lor școlile noastre merg înainte.

În clădirea Institutului Biblic dela Brașov, Bunul Dumnezeu ne-a trimes un spital care a cuprins un mare număr de răniți. Cu dragoste am căutat să facem tot ce am putut pentru a ușura suferințele lor. Cred că unii își vor aduce aminte cu drag de locul unde și-au recăpătat sănătatea trupească și poate și pe cea sufletească.

Casa de Editură ne-a fost de mult ajutor cu scrierile cele atât de bune și pline de miez pe cari ni le-a dat,

fără a precupeți cheltuelile. În ciuda greutăților de tot felul ne-a dat ajutor în viața noastră de Comunitate.

Ce avem de făcut acum?

Pentru mintea mărginită omenească ar fi greu de făcut un plan de care să știi sigur că este cel mai bun. Dar laudat să fie Domnul care ne arată prin Duhul Său cel Sfânt planul Lui pentru noi.

El este scris în Evanghelia după Matei în capitolul 25.

Trei sunt lucrările pe cari să le facem negreșit, și anume: 1) Asigurarea primirii Duhului Sfânt în măsură bogată; 2) Folosirea talanților ce ne-au fost încredințați; și 3) Lucrări de bine pentru semenii noștri cari sunt flămânzi, însetați, bolnavi, goi, străini și închiși. Program bogat, program vrednic de toată osteneala noastră.

Să folosim dar bine Săptămâna de Rugăciune din anul acesta. Ea să fie un prilej de a ne cerceta, de a ne lăsa să fim curățiți de tot ce este rău în lăuntrul nostru. Să căutăm puteri noi pentru o lucrare creștinească pe măsura celor ce Bunul Dumnezeu așteaptă dela Biserica Sa.

Să cerem dela Dumnezeu să binecuvinteze Țara noastră și pe Înalții ei Cărmuitori, pentru ca Sfânta Evanghelie să se poată predica în deplină libertate chiar și acolo unde până acum de curând se ducea luptă împotriva ei. Să cerem să dea putere Bisericii Sale să poată face față răspunderilor ce-i revin, să dea credincioșilor spirit de iubire față de lucrarea de salvarea sufletelor dela pieire.

Să ne facem și datoria ce avem față de Dumnezeu și lucrarea Lui. Suntem datori cu ceva față de Dumnezeu? Să nu lăsăm să se încheie anul și să rămânem tot în starea aceasta. Mai bine să ni se spună: „Bine, slugă bună și credincioasă, intră în Bucuria Domnului Tău”, ca acelaia care a mai adus încăodată ca atât cât a primit; decât să auzim vorba: „Rob rău și leneș; aruncați-l în întunerecul cel mai din afară!” așa cum s'a zis acelaia care și-a îngropat talentul.

Sunt atâtea nevoi în lucrare: școlile, tipărirea de cărți, lucrarea medicală, formarea de personal pentru diferite ramuri ale lucrării; așa că tot ce se poate economisi și se poate da pentru lucrarea lui Dumnezeu este binevenit și bine dat. Oare nu vedem noi cum se pierde ceea ce este trecător? Nu este mai bine să le așezăm acolo de unde furii nu le pot fura și rugina nu le poate strica?

Bunul Dumnezeu să ne ajute să folosim bine prilejul acestei Săptămâni de Rugăciune și să pornim apoi cu o nouă viață mai departe spre salvarea de suflete.

Comitetul Uniunii

Grija lui Dumnezeu

(De citit Vineri 5 Decembrie)

E bine ca studiul nostru de astăzi să-l începem cu două texte, și anume primul, o făgăduință referitoare la grija lui Dumnezeu pentru lucrarea Sa, și al doilea un text pentru fiecare credincios.

Primul, pentru lucrarea Sa: „De dragostea Sionului nu voi tăcea, nu voi înceta, până nu se va arăta mântuirea lui, lumina soarelui și izbăvirea lui, ca o făclie, care s'aprinde”. Isa. 62, 1.

Apoi pentru fiecare credincios: „Aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi”. 1 Petru 5, 7.

Nu pot spune anul când a fost introdus în mijlocul nostru obiceiul Săptămânii de Rugăciune, deoarece acesta mi-l amintesc a fi fost mereu. Odată cu el vine în minte un simțământ de liniște și scăpare, știind că mii de inși se adună laolaltă cu noi înaintea tronului de milă într'un chip deosebit, în această Săptămână. Și niciodată mai înainte nu a fost o așa chemare ca acum de a căuta pe Dumnezeu în rugăciune în ce privește lucrarea Sa, frații noștri și noi înșine.

Dacă, așa după cum sună textul, Dumnezeu nu va înceta de a lucra pentru poporul Său, atunci se cere din partea noastră înșine și din partea lucrării Sale să nu înceteze, Domnul ne spune:

„Pe zidurile tale... am pus niște străjeri, cari nu vor înceta niciodată, nici zi nici noapte! Voi cari aduceți aminte Domnului de el, nu vă odihniți deloc! Și nu-I dați răgaz, până nu-l va așeza din nou... și-l va face o laudă pe pământ”. Isa. 62, 6. 7.

O altă traducere a Bibliei spune: „Voi cari sunteți aducătorii aminte ai Domnului, nu-I dați odihnă”. Noi trebuie să cerem împlinirea făgăduinței, așa după cum Moise a stăruit în rugăciune pentru biserica în pustie în timpul de strămtorare. „O Doamne, amintește-Ți”, se ruga Moise. „Adu-Ți aminte de robii Tăi, cărora le-ai spus jurându-Te pe Tine însuși”. Și Domnul ia aminte la asemenea stăruiri în rugăciune cu privire la făgăduințele Sale, și trimete ajutor.

Astăzi să ne unim cu toții în rugăciune laolaltă, stăruind în rugăciune pentru făgăduințele lui Dumnezeu ca această lucrare adventă să meargă drept înainte spre biruință în mijlocul a tot felul de greutateți cari se ridică într'un timp ca acesta. Noi suntem „amintitorii” Domnului în scopul acesta. În Biblia mea am scris cu mulți ani mai înainte în dreptul capitolului 7 din Apocalips, următoarele cuvinte din Spiritul profeției:

„Să strigăm la Dumnezeu ca îngerii să țină cele patru vânturi până ce misionarii vor fi trimiși în toate părțile lumii, și vor vesti avertizarea împotri-

va neascultării legii lui Dumnezeu”. — „Mărturii”, Vol. V, p. 718.

Cu toții cunoaștem situațiile grele în cari ne găsim în anumite câmpuri misionare. Cât de stăruitor ar trebui să ne rugăm lui Dumnezeu ca El să păzească și să întărească pe toți lucrătorii și credincioșii din aceste câmpuri. Chemarea la rugăciune ce ni se adresează acum nu se poate asemui cu niciuna mai înainte. Noi nu cunoaștem căile lui Dumnezeu. Toate lucrurile acestea pot fi schimbate spre binele soliei, după cum spune Pavel că aparentele piedeci au fost schimbate în zilele apostolice. Toate aceste stări de astăzi poate să fie calea lucrării scurte pe care Dumnezeu a făgăduit a o săvârși la sfârșit. În Romani 9, 28 ni se spune: „Domnul va împlini pe deplin și repede pe pământ cuvântul Lui”. Lămurind însemnătatea unei viziuni a lui Ezechiel referitoare la tronul lui Dumnezeu, Spiritul profeției ne spune:

„Lumina strălucitoare ce se mișca asemenea fulgerului printre ființe, reprezintă repeziciunea cu care se va săvârși în cele din urmă această lucrare”. — „Mărturii”, vol. I, pp. 101. 102.

Un loc de scăpare

Ce vremuri sunt acestea în care suntem chemați să ne rugăm pentru vestirea mai departe a adevărului Evangheliei! Suntem convinși că sarcina rugăciunii pentru lucrarea lui Dumnezeu apasă asupra multor mii de inimi în această săptămână. Adunările la cari am avut ocazia de a lua parte în diferite părți mi-au prezentat un tablou al unui popor care se roagă. Niciodată nu am văzut asemenea adunări de rugăciune — rugăciune și mărturii, apoi imnuri de laudă și din nou rugăciune. Glasurile femeilor și ale copiilor se auzeau în mare număr cu ocazia adunărilor de rugăciune. Frații își dădeau seama de vremurile serioase ce sunt la ușă, și gata de a veni asupra-ne. Multe din căminurile celor cari se rugau au fost distruse, și mulți dintre credincioși și-au pierdut toate bunurile pământești. În unele părți din Asia sute de credincioși au trecut prin experiențe asemănătoare, suferind cu resemnare jefuirea bunurilor lor, asemenea primilor creștini după cum este amintit în capitolul zece din Ebrei, deoarece știau că în ceruri ei au „o avuție mai bună”. Cât de măreață este fericita nădejde! Cât de mângâietoare este făgăduința lui Dumnezeu, alcătuind refugiul copiilor Săi.

Se spune că în zilele întunecoase ale luptei reformățiunii, Luther obișnuia să spună sincerului

său prieten, Philip Melancton: „Vino Philip să cântăm psalmul patruzeci și șase”, și astfel ei cântau cuvintele: „Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor, care nu lipsește niciodată în nevoi. De aceea nu ne temem, chiar dacă s'ar sguđu pământul, și s'ar clătina munții în inima mărilor. . . . Dumnezeu este în mijlocul ei; ea nu se clatină, Dumnezeu o ajută în revărsatul zorilor”.

Apropierea de casă

Fraților și surorilor, noi știm că a venit vremea pentru grabnica terminare a lucrării, și de aceea să ne rugăm ca aceste vremuri de furtună și strâmtorare să grăbească această zi. Credincioșii din vremea copilăriei mele obișnuiau să cânte mult mai multe imnuri despre apropierea acestei zile, decât se poate că facem noi acum.

Serva Domnului, vorbind despre aceste primejdii ce se îmulțesc, și cari alcătuesc semne că în mod vădit Hristos este la ușă, dă prin Spiritul profeției acest strigăt de avertizare:

„Domnul va veni în curând și noi trebuie să fim pregătiți pentru a-L întâmpina în pace. Să fim hotărâți de a face tot ce ne stă în putere pentru a da lumina acelor cari se află în jurul nostru. Nu trebuie să fim triști, ci voioși, și trebuie să păstrăm pe Domnul Isus fără încetare înaintea noastră. El va veni în curând și noi trebuie să fim gata și în așteptare pentru arătarea Lui. O, cât de măreață va fi priveliștea înfățișării Lui și a primirii Lui de către cei mântuiți! Mult am așteptat, dar nădejdea noastră nu a scăzut. Dacă am putea vedea pe Impărat în frumusețea Lui, vom fi binecuvântați pentru totdeauna. Simt așa ca și cum ar trebui să strig în gura mare: ‚Mergem spre casă! Ne apropiem de timpul când Hristos va reveni cu putere și mare slavă pentru a lua pe cei mântuiți ai Lui în căminul lor veșnic”. — „Mărturii”, vol. II, p. 263.

Adierile acestor vremuri ne atrag tot mai mult spre casă. Profeția din Ioel descrie timpurile furtunoase ale zilelor din urmă și ne chiamă la rugăciune. Și observați că profetul vorbește despre „rămășița” bisericii — „rămășița pe care o va chema Domnul”. Noi știm ce însemnează aceasta. Și profeția mai spune:

„Strângeți poporul, țineți o adunare sfântă! Aduceți pe bătrâni, strângeți copiii”. Ioel 2, 16.

În capitolul următor profeția descrie strâmtorarea și primejdiile în mijlocul cărora Domnul făgăduiește a fi nădejdea și scăparea copiilor Săi. Unul din înțelesurile sfințeniei este și deosebirea. „Sfințiți adunarea” spune profetul. Astăzi trebuie ca toți să se deosebească pentru Dumnezeu și viața creștină printr'o nouă consacrare — bătrâni, tineret și copii. Să ne rugăm ca în acest prim Sabat al Săptămânii de rugăciune să vină în inimile noastre puterea curățitoare. Profeția lui Ioel are gânduri de iubire atunci când Se adresează: „Strângeți copiii”. Gân-

durile noastre se îndreaptă către tinerii cari sunt chemați să mărturisească pentru Dumnezeu în împrejurări grele.

Fii gata, rămâi pregătit

Față de Dumnezeu noi suntem cu toții ca niște copii, oricât de în vârstă am fi. El trebuie să ne conducă mereu. El trebuie să ne păzească în tot timpul. Și grija Lui pentru turma Sa este minunată. Credincioșii sunt sădirea Lui, via Lui. El spune despre via aceasta:

„Eu, Domnul, sunt Păzitorul ei. Eu o ud în fiecare clipă; eu o păzesc zi și noapte ca să n'o vatem nimeni”. Isa. 27, 3.

Ce grijă minunată! De această grijă „în fiecare clipă” avem noi nevoie! Și dacă Domnul trebuie ca în fiecare clipă să facă această lucrare față de mine, eu știu că datoria mea în fiecare clipă este de a-mi ține inima consacrată și păcatele mărturisite. În felul acesta El poate păzi inima clipă după clipă. În aceasta găsim putere și siguranță. Spiritul profeției ne spune:

„Nu te afli în siguranță dacă ești creștin doar ocazional. Noi trebuie să fim asemenea lui Hristos în acțiunile noastre de fiecare clipă. Numai atunci suntem în siguranță atât pentru viața de pe pământ cât și pentru veșnicie”. — „Lucrarea medicală”, p. 73.

În adevăr, acesta este motivul pentru care grija lui Dumnezeu stă întinsă asupra noastră și spiritul Său ne îndeamnă „în fiecare clipă”. „De aceea, și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți”. Prin aceste cuvinte El vrea să spună ca să fim gata acum și să rămânem în această stare. Singurul chip prin care Domnul ne poate ține gata este prin această grijă „în fiecare clipă”. Însă El nu ne poate susține decât numai dacă în fiecare clipă inimile noastre vor fi predate păzirii Lui.

Noi știm că Domnul dorește să facă în inimile noastre această lucrare de curățire și păzire. Noi, asemenea celor din vechime, în noaptea de Paști, părăsim locul sclaviei pentru a porni înainte spre țara făgăduită. Nicio frimitură din aluatul cel vechiu al vieții celei vechi nu trebuie reținută în inima noastră. „Măturați aluatul cel vechiu”, ne îndeamnă Scripturile. „Nu știți că puțin aluat doștește toată plămădeala?” Dumnezeu nu ne poate ține în curățenie dacă noi reținem în viețile noastre lucrurile firești cărni. Viața întreagă trebuie să fie curățită și păzită. În vechime, înainte de Paști, tatăl lua o lumânare aprinsă și cerceta fiecare colț și fiecare laviță pentru a se asigura că nu rămăsese aluat, niciun pic de pâine nedospită în casă. Tot astfel în zilele acestea din urmă ale ceasului judecării, Tatăl nostru ceresc va cerceta prin biserica Sa. El spune:

„În vremea aceea voi scormoni. . . . cu felina-

re... Ziua cea mare a Domnului este aproape și vine în grabă mare!" Zefania 1, 12. 14.

El cercetează inimile noastre din iubire. În legătură cu aceasta El ni Se adresează prin aceste cuvinte: „Căutați pe Domnul, toți cei smeriți din țară, cari împliniți poruncile Lui! Căutați dreptatea, căutați smerenia". Și El ne-o va da. Cine caută găsește.

„A fost vreun sfânt pe care Isus să-l fi uitat?
Nu, niciunul!

„Sau de vreun păcătos El S'a îndepărtat?
Nu, niciunul!

Lucrul acesta nu s'a întâmplat niciodată de când Adam și Eva au părăsit în pocăință Paradisul. De aceea să ne deschidem inimile acestei cercetări, așa după cum se ruga psalmistul:

„Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima. Încearcă-mă, și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei". Ps. 139 23. 24.

Căderea ploii făgăduite

Noi ne deschidem inimile unei cercetări prietenești și iubitoare. Fie ca lumina cercetătoare a Spiritului Sfânt să scoată la iveală orice cuget și înclinație a inimii. Lucrările lui Dumnezeu merg cu siguranță spre încheiere. Cu toții știm că Dumnezeu Iși revarsă Spiritul Său, așa după cum a prezis Ioel, asupra oricui care umblă să caute adevărul. De asemenea acesta este timpul despre care Domnul spune: „Chiar și peste robi și peste roabe, voi turna Duhul Meu, în zilele acelea". Despre lucrul acesta auzim din multe părți. În ultimii ani am strâns diferite rânduri ce le-am primit de la lucrători din locuri foarte depărtate între ele. Iată câteva din ele:

Din America de Sud: „Sunt sigur că ploaia târzie a început să cadă în Columbia de cel puțin doi ani".

Din întunerecul Nouilor Hebride, în insulele mărilor din Sud: „Oare, iubiți frați și surori, aceasta nu înseamnă că a început să cadă ploaia târzie"?

Din China: „Văzând aceste manifestări ale puterii Sale, simțim cu adevărat că a venit în adevăr ploaia târzie".

Din America Centrală: „După câte văd îmi pare că pretutindeni Spiritul Sfânt mișcă inimile oamenilor".

Din Africa de Apus: „Aceasta este ploaia târzie."

Din Africa de răsărit: „Astăzi, fiecare raport trimestrial ne arată cifre ce ne fac a ne da seama că zilele ploiei târzii au și venit".

De aceea să ne deschidem inimile și să zicem: „Doamne, asupra servilor și servelor Tale, asupra

noastră și asupra tuturor fraților și surorilor ce au fericita nădejde, revarsă Spiritul Tău pentru puterea păzitoare cum și pentru servire".

Nimic nu ne poate despărți de iubirea și grija lui Dumnezeu

Niciodată să nu ne îndoim de grija lui Dumnezeu, Sfintele Scripturi sunt pline de făgăduinți despre ea. Nimic nu ne poate despărți de ea dacă noi credem. Nicio primejdie, nici moartea chiar nu ne poate despărți de ea. Apostolul Pavel declară: „Sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă faptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru". Rom. 8, 38. 39.

Harul lui Dumnezeu a fost îndestulător pentru credincioși, tineri și bătrâni, în orice vreme. Noi putem aștepta cu siguranță împlinirea făgăduințelor ce vin în urma mărturisirii păcatelor și iertării cum și a locuirii lui Hristos în noi. Pe această asigurare privitoare la grija neclintită ce reiese din cuvintele apostolului Pavel amintite mai sus, credința noastră se poate întemeia astăzi când luăm hotărârea de a ne încrede în Dumnezeu și să mergem mai departe. Și împreună cu acest text, să ne amintim și cuvintele de asigurare a grijei divine scrise pentru noi când sora White a vizitat scenele din Alpi unde vechii Valdenzi au trăit și au mărturisit pentru Dumnezeu în perioada de prigoane. Din aceste văi pana sorei White scrise cea mai mare parte a acestei ultime părți din „Mărturii" volumul V, din care citez aceste cuvinte:

„Vine fără îndoială o criză. Dar servii lui Dumnezeu nu trebuie să se bizue pe ei înșiși în acest ceas de mare strâmtorare... Lumea nu este fără conducător. Programul evenimentelor viitoare e în mâinile Domnului. Maiestatea cerului se îngrijește personal atât de soarta națiunilor, cât și de soarta Comunității Sale".

„Fraților, acum nu este timp de a ne plânge și descuraja, nu e timp de a ne lăsa pradă îndoielii și necredinței. Acum Hristos nu mai este un Mântuitor culcat în mormântul lui Iosif, mormânt închis cu o lespede mare de piatră și sigilat cu sigiliul roman; Mântuitorul nostru e viu. El este Regele, Domnul oștirilor; El tronează între heruvimi; și, în mijlocul luptelor și hârțuelilor dintre popoare, neîncetat păzește pe poporul Său". — „Mărturii pentru Comunitate", vol. I, pag. 101—103.

Acestei griji a Mântuitorului ne consacram noi viețile din nou astăzi, și de asemenea Lui, cu inimile în rugăciune consacram pe cei iubiți ai noștri cum și pe oricine caută adevărul Său.

Implinirea profeției

(De cetit Sâmbătă 6 Decembrie, dimineața)

În aceste vremuri de mari frământări și prefaceri, în întunerecul și confuzia în care se găsește inima plină de frământare a omului, izbucnește chemarea după o rază de nădejde și asigurare:

„Dacă ai vreun cuvânt dela Dumnezeu, vorbește-l în numele lui Dumnezeu și anume, vorbește-l acum! Trâmbițează-l cu un sunet clar pentru ca noi să-l putem auzi. Nimeni nu are vreun cuvânt mântuitor pentru noi. . . . Nu te sguđue starea noastră ca să ne arăți o cale de scăpare?”

Un foarte bine cunoscut prelat a exprimat într'un chip cât se poate de bine cugetele mulțimii când a spus: „În chip disperat ne găsim în nevoia unei noi perspective. Avem nevoie de o interpretare cum și de un tâlcuitor. Dacă oamenii nu vor cugeta acuma, atunci nu vor mai avea când să cugete”.

Asupra autorității cuvântului profetic Adventiștii de Ziua a Șaptea au tot avertizat lumea despre apropierea crizelor. De aproape un secol ei au arătat către semnele din soare, lună și stele prezentate în marea profeție a Domnului Isus, ca vestitori ai glorioasei Sale arătări; și au declarat că chiar cu puțin înainte de încheierea istoriei pământului va fi o scurtă perioadă de frământări ne mai pomenite. Luca 21, 25. 26. Această furtună a izbucnit cu mare furie asupra noastră; și aceea ce înainte priveam doar în credință, acuma vedem ca o tragică împlinire.

În zilele acestea când mulțimi doresc să pătrundă în întunerecul și nesiguranța viitorului, mulți se îndreaptă spre mediumii spiritiști, cetitori în stele sau alții asemenea lor. Pare de necrezut ca bărbații și femeile unui veac luminat să se îndrepte către un asemenea izvor de lumină; totuși aceasta este în deplină armonie cu planul lui Sata-ma de amăgire și înșelătorie; și moderna creștere și întindere a acestor mijloace oculte este în izbitoare împlinire a acestor preziceri divine cari ne avertizează despre iscusitele amăgiri ale arhivraj-mașului, adică ale Diavolului, în zilele din urmă. Mat. 24, 23—27; 2 Tes. 2, 8—10; Apoc. 13, 13.

In lupta spre dominare

Forțele neîblânzite ale industriei de asemenea își joacă partea în drama profetică. Niciun alt veac din trecut nu a fost martor al unor atât de înalte piramide ale bogăției. Capitalismul din America nu a fost niciodată atât de mare și de puternic; în timp ce munca organizată nu a fost niciodată atât de puternică și hotărâtă ca astăzi. În lupta titanică

ce se desvoltă în intensitate între clase și mase, adevăratul creștin este îndemnat să nu ia parte. Sfatul divin este:

„Fiți dar îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată că plugarul așteaptă roada scumpă a pământului. . . . Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape”. Iacob 5, 7. 8.

Aparența unui declin spiritual

Cu mintea luminată de Spiritul Sfânt, apostolul Pavel a prezentat o vie prezicere a stărilor ce aveau să predomină în „zilele din urmă” în viața socială, criminală, de tinerețe, de iubire de plăceri, cum și religioasă, a lumii. 2 Tim. 3, 1—5. Acest act de acuzație, dacă ar fi scris astăzi, nu ar putea fi mai lămurit.

„Oamenii trăiesc pentru plăcerile simțurilor; pentru lumea aceasta și doar pentru această viață. Extravaganța domină în toate straturile sociale. . . . Frauda și corupția cum și hoția își face loc nemustrată până în locurile înalte și de jos. Edițiile ziarelor sunt pline cu amănunte despre omoruri — crime săvârșite cu atâta sânge rece și fără de motiv încât pare că orice instinct de omenie a fost șters. Și aceste atrocități au ajuns atât de obișnuite încât ele cu greu mai dau loc la un comentariu sau trezesc vreo surpriză. Spiritul de anarhie caută să pătrundă ori unde, și izbucnirile cari din timp în timp umplu lumea de groază nu sunt decât indicațiile vâlvătăilor de patimă și neglijare cari, odată scăpate de sub control, vor umple pământul cu vai și pustiire. Tabloul pe care inspirația l-a dat despre lumea antideluviană, reprezintă în adevăr situația spre care omenirea grăbește cu pași mari”. — „Patriarhi și Profeti”, pp. 101. 102.

În ciuda realizărilor moderne și a progresului științific lumea se întoarce la un nou păgânism și la o cinică necredință. În America diferiți religioniști au dus la o mulțime de credințe cari leapădă pe Isus ca Mântuitor al oamenilor, și tăgăduesc divinitatea Lui, puterea Sa creatoare, nașterea Sa supranaturală, minunile Sale, moartea Sa ispășitoare, învierea Sa, înălțarea Sa, lucrarea Sa ca Mare Preot, cum și nădejdea glorioasei Sale reveniri de a doua oară. Fraților și surorilor, acestea sunt zilele universalei îndoieli și a depărtării de Dumnezeu prezisă de scriitorii Noului Testament. Luca 18, 8; 2 Petru 3, 3. 4.

Lumea fizică, devenită „veche ca o haină”, și

oftând sub povara păcatului și a vaiului, strigă tare că „sfârșitul tuturor lucrurilor este la ușă”, Dumnezeu sgudue pământul pentru ca omenirea sortită judecății să ia aminte. Incepând cu vestitul cutremur din Lisabona în 1755, aceste turburări ale naturii au avut loc la intervale tot mai mici și cu putere tot mai mare. Foametea, ciurma, inundațiile, și „vânturi năpraznice, cari împliniți poruncile Lui”, au distrus un mare număr de vieți și averi. „Degenerarea atârnă amenințătoare asupra lumii organice”, spune profesorul universitar S. J. Holmes, și în medie fiecă om din zilele noastre „are adunată mai multă boală și mai puțini ani de sănătate decât oricând înainte în istoria lumii”.

Profețiile Bibliei

Tocmai pentru un timp ca acesta au fost date în mod special inspiratele solii ale lui Daniel și cele din Apocalips. În fiecare din aceste cărți se găsesc patru mari lanțuri profetice cari se întind din vremea de când au fost scrise și până la încheierea istoriei pământului. În Daniel este de repetate ori arătat că viziunile prezentate cuprind o lămurită lumină și îndrumare pentru „zilele din urmă”, sau „vremea sfârșitului”. Dan 2, 28; 8, 17; 10, 14; 12, 4.

Evenimentele cari au loc acuma în lumea întreagă îndreaptă atenția cercetătorilor Bibliei către profeția din Daniel 2. În multe vremuri din trecut s'a crezut că vreun oarecare mare conducător ar putea ajunge cândva să reunească multele părțile în care s'a împărțit imperiul roman. Dar luați bine seama la limbajul profeției:

„Dacă ai văzut fierul amestecat cu lutul, înseamnă că se vor amesteca prin legături omenești de căsătorie, dar nu vor fi lipiți unul de altul, după cum fierul nu se poate uni cu lutul”. Dan. 2, 43.

Diferitele părți aveau să se amestece dar n'aveau să se unească laolaltă. De câtă însemnătate este aceasta! Vor fi câteodată alianțe, federații, confederații; însă din pricina urei, prejudecății și a altor pricini nu va putea fi cu puțință o unire sau o fuziune.

A trăi „în vremea acestor împărați” alcătuește pentru noi în adevăr un privilegiu. Această minunată profeție se împlinește înaintea ochilor noștri, și cea mai mare parte din ea este aproape trecută și împlinită. În curând, piatra deslipită din munte „fără ajutorul vreunei mâini”, va ajunge să alcătuiască o împărăție a păcii care „va dăinui veșnic”. Cât de mulțumite bat inimile noastre când știm că „visul este adevărat și tâlcuirea lui este temeinică”.

În capitolul al șaptelea din Daniel sunt din nou prezentate marile imperii ale profeției, dar ceea ce dă profeției acesteia o mai mare însemnătate este „a patra fiară”, cornul cel mic care „avea niște ochi ca ochii de om, și o gură care vorbea cu trufie”. Profeția paralelă din Apocalips 13 vorbește despre rana de moarte produsă atunci când papa a

fost luat prizonier în anul 1798 la sfârșitul supremației papale. Profeția mai vorbește că „rana de moarte fusese vindecată” și că „tot pământul se mira după fiară”.

Și în adevăr are și de ce să fie această mirare deoarece în mod deosebit după încheierea războiului trecut a avut loc o umitoare creștere a prestigiului papalității. Aproape toate națiunile își au acum reprezentanți la Cetatea Vaticanului prin diplomații lor acreditați; și avertizarea ni se dă că în legătură cu ultimul conflict această putere va conduce cele mai crâncene asalturi contra „rămășiții”, care „păzește poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Hristos”. De aceea bine este să căutăm cu multă atenție a înțelege cele în legătură cu această profeție, pentru ca atunci când furia lui Satana va ajunge la urmă la culme, noi să nu ne găsim printre cei cari vor fi „părtași la păcatele ei” și astfel să fim feriți de a nu fi „loviți cu urgiile ei”.

Implinirea exactă a profeției

În studiul nostru asupra profeției bine este a observa exactitatea cu care s'a împlinit și se împlinește profeția. „Ca și stelele în vastul circuit al drumului rânduit lor, planurile lui Dumnezeu nu cunosc nici grabă și nici întârziere”. — „Hristos, Lumina lumii”, p. 31. Ceasul Său merge totdeauna regulat. Lumea antideluviană a primit un timp de o sută douăzeci de ani în cari să se pocăiască de decăderea și nelegiuirea lor; și atunci când acest timp de probă s'a încheiat, Noe intră în corabie, iar apele cotropitoare ale potopului distruse pe nelegiuți. Gen. 6, 3; 7, 1—23.

Lui Abraam i s'a descoperit vremea prigoanei din partea Faraonilor. „Și... tocmai în ziua aceea” indicată de profeție, „toate oștile Domnului au ieșit din țara Egiptului”. Exod. 12, 41. Când Dumnezeu îngădui lui Nabucodonosor să distrugă Ierusalimul și să ducă pe răsculații lui locuitori în captivitate, El le făgădui o reîntoarcere la sfârșitul celor șaptezeci de ani; și chiar în ziua specificată de profet, Cyrus, împăratul Persiei dădu o proclamație prin care libera pe exilați. Ier. 29, 10; Ezra 1, 1—3.

Să medităm și asupra marelui lanț profetic al Scripturii, anume cei două mii trei sute de ani cum și subîmpărțirile lui. Când prima perioadă de patruzeci și nouă de ani a expirat, Ierusalimul a fost restabilit. Când a sosit „împlinirea vremii”, Mântuitorul nostru S'a născut în Betleem. Când s'au împlinit cei patru sute treizeci și patru de ani, El a fost uns pentru lucrare. După trei ani și jumătate, după cum fusese arătat în profeție, El sigilă legământul cu propriul Său sânge; în timp de sfârșitul celor „șaptezeci de săptămâni” (490 ani literal) a fost marcat de ungerea lui Ștefan, marea prigoană a creștinilor, lepădarea iudeilor ca popor ales și pornirea soliei Evangheliei dela Ierusalim

în marșul ei triumfal „până la marginile pământului”.

Cei 1810 ani din această perioadă profetică se întind până la memorabila dată a anului 1844, când marele Tribunal al Cerului se întruni în Sfânta Sfintelor; în timp ce pe pământ lua ființă întreita solie din Apocalips 14. În timpul aceluiaș an, electricitatea își trimise puterea ei la distanță mare prin fir, și către acel oraș îndepărtat transmise aceste cuvinte pline de semnificație: „Ce a săvârșit Dumnezeu!” La fel, minunate rânduri dumnezeiești printre națiuni cum și în jurul anului 1844 au făcut ca misionarilor creștini să li se deschidă țări și imperii reprezentând jumătate din populația lumii.

Indicatorul divin cel fără de greșală, cuprinzând perioada de două mii trei sute de ani, ne umple inimile cu uimire și cutremur. Un secol de cercetări din cele mai amănunțite ne descoperă că noi nu am urmat „niște basme meșteșugit alcătuite”. La începutul acestei perioade stă monumentala dată a anului 457 în. Hr., care este stabilită prin mărturia unită a Bibliei, istoriei și astronomiei. Așa după cum spune un eminent istorician: „O temelie este stabilită pentru o tot atât de sigură cronologie ca și stelele”, la fel și în cazul de față este stabilită o temelie pentru această glorioasă solie ce este tot atât de sigură ca și tronul lui Dumnezeu.

Pregătiri pentru zilele însemnate ale viitorului

Meditând asupra profețiilor din Apocalips, aflăm că trăim în vremea bisericii laodiceană, în perioada celei de a șasea peceții care se întinde până la a doua venire, și sub sunetul trâmbiței a șaptea care vestește împărăția cea veșnică a „Domnului nostru și a Hristosului Său”.

Mai mult de o sută treizeci și unul de milioane de oameni sunt cetățeni ai Americii. Acesta era „un continent lăsat liber din vechime din partea lui Dumnezeu Insuși”, pentru a deveni „țara libertății și căminul oamenilor bravi”. Însă această țară asemenea unui miel și ultima națiune amintită în profeție, a înlăturat multe din principiile neprețuite ale Protestantismului; și de multă vreme a început să vorbească asemenea unui balaur. Oare suntem noi gata pentru timpul de răscruce ce ne stă în față?

În vederea pregătirii pentru această criză supremă, Dumnezeu trimete trei ultime apeluri către locuitorii pământului, cunoscute ca soliile celor trei îngeri. Ei vestesc că „a venit ceasul judecării”, și vestesc „Evanghelie veșnică” „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod”.

Au trecut nouăzeci de ani de când „s'a ținut judecata și s'au deschis cărțile” în Sanctuarul de sus. Timp de nouăzeci și șapte de ani solia aceasta și-a croit drumul din țară în țară, stabilindu-se pretu-

tindenți. Potrivit celor prezise în Daniel 12, 4, Dumnezeu S'a îngrijit în acest timp din „vremea sfârșitului” de căi minunate pentru darea în știre a veștilor bune, pentru comunicări și pentru mergerea din loc în loc; și profețiile nesigilate ale lui Daniel și Apocalipsului au adus mare bucurie la mulțimi de oameni din peste patru sute de țări și insule, și vorbind aproape nouă sute de limbi și dialecte.

„Evanghelia aceasta a împărăției”, spune Invățătorul, „va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul”. Mat. 24, 14.

Dumnezeu va încheia lucrarea Sa

Planul lui Dumnezeu pentru terminarea lucrării Evangheliei se grăbește spre încheiere. Immulțind posibilitățile acestei lucrări, El aproape a făcut să dispară timpul și spațiul; pe pământ, pe mare și în aer, El a deschis căi și a sfărâmat piedeci; prin tipărirea și răspândirea Bibliei și a altei literaturi evanghelice în așa multe limbi, El face să dispară nenorocirea adusă la turnul lui Babel cu ocazia încurcării limbilor, și repetă minunea Rusaliilor. El a întărit pe misionarii Săi pentru a înfige biruitoarele lor stindarde în umbra Anzilor și Himalaiei, în satele Eschimoșilor și în arhipelagurile canibale, departe în Tibet și la cascada Victoria Nyanza.

Ziua și ora înfăptuirii nădejdilor revenirii Sale nu este arătată; dar dacă Iona a putut să avertizeze marea cetate Ninive printr'o muncă de o zi; dacă Ahașveros, cu mijloacele ce-i stăteau la îndemână a putut promulga în timp de nouă luni un edict pentru tot poporul său din cele o sută douăzeci și șapte de provincii răspândite din India până în Etiopia, putem fi siguri că puterea cea atotputinte va grăbi solia către o terminare biruitoare. Aceasta este lucrarea cea mai mare și mai măreață din lume; și mulțumiri lui Dumnezeu, făgăduința este sigură; „Domnul va împlini pe deplin și repede pe pământ cuvântul Lui”.

Conaționalilor săi angajați în luptă disperată, scriitorul Tischer adresa apelul:

„Noi trebuie să ne predăm tot ce suntem fără rezervă, fără a ne gândi la noi înșine... Bunătatea egoistă, mulțumirea de sine și scoaterea în evidență a ta însuși nu sunt decât trădări josnice”.

Oare noi cari cunoaștem „timpurile și vremurile” să fim mai puțin zeloși? Nouă, la fel ca și poporului din vechime, porunca este dată: „Spune... să pornească înainte”. Exod 14, 15. Alături de Invățătorul nostru divin nu există greutate.

„Piedeci în calea înaintării lucrării lui Dumnezeu se vor ivi; dar nu vă temeți. La atotputer-nicia Regelui regilor, Dumnezeuul nostru, credincios legământului adaugă blândețea și grija unui păstor duios. Nimic nu poate sta în calea Sa. Puterea Sa este absolută, și aceasta este chezașia

sigurei împliniri a făgăduinței Sale față de poporul Său". — „Mărturii”, vol. 8, p. 10.

În una din ultimele sale solii către rămășița bisericii, serva Domnului declară:

„Privind ce a făcut Domnul, sunt plină de uimire și în același timp și cu încredere în Hristos ca conducător. Nu avem de ce ne-am teme pentru

viitor, afară numai dacă uităm calea pe care Domnul ne-a condus, și învățăturile pe cari El ni le-a dat în istoria noastră din trecut”. — „Schite din viață”, p. 196.

Stând în umbra crucii, Mântuitorul lumii dădu turburaților Săi ucenici făgăduința cea mai minunată: „Mă voi întoarce”. De aceea să nu fim turburați. Hristos Iși va ține făgăduința”.

Căminul și biserica

(De cetit Sâmbătă 6 Decembrie, după amiază)

La începutul istoriei lumii... Dumnezeu a creat pe Adam, tatăl omenirii. Dumnezeu văzu că nu era bine pentru om să locuiască singur, și de aceea El făcu pe Eva spre a-i fi un tovarăș. „Dumnezeu i-a binecuvântat, și Dumnezeu le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul, și supuneți-l”. Gen. 1, 28.

Astfel, în planul divin a fost statornicită legătura familiară, și căminul deveni prima și completa alcătuire în istoria omenească.

Căminul ar trebui să fie locul cel mai mult asemenea cerului decât oricare pe pământ. El trebuie să fie ca o oază în mijlocul întinselor pustiuri ale cugetării și activității omenești, un refugiu de furtună, unde se poate găsi odihnă nu numai din punct de vedere fizic, dar și spiritual.

Vieța cuiva în căminul său este o cercare a creștinismului său. Pe lângă legătura noastră personală cu Dumnezeu, nicio altă legătură nu este mai intimă decât aceea pe care o avem față de cei iubiți ai noștri. Un frate mi-a făcut de curând observația: „Eu știu că soția mea este o creștină adevărată și sinceră”. El nu putea să adreseze un alt cuvânt de laudă pentru soția sa într-o formă mai înaltă. Imediat mi-am pus întrebarea: Soția mea are încredere în religia mea?

Întrebarea aceasta o punem și celor cari citesc sau ascultă acest studiu. Ne adresăm fraților noștri: Soțiile voastre au încredere în religia voastră? Copiii voștri au această încredere? Ne adresăm surorilor noastre: Vieța voastră în cămin este de un așa fel încât soțul și copiii voștri au încredere în voi? Pot spune ei despre voi: „Ea este cea mai bună creștină ce am întâlnit — cea mai bună soție și mamă pe care am văzut-o vreodată?” Și noi ne adresăm și copiilor, tinerilor și tinerelor: Vieța voastră în cămin este în așa fel încât părinții voștri să aibă încredere în religia voastră? Dacă în viața vreunuia dintre voi lipsește această încredere, lucrul acesta ar trebui să ne ducă la o meditare asupra vieții noastre creștine, la o nouă consacrare

lui Dumnezeu, la dovedirea spiritului lui Hristos în cămin.

Bunătatea în cămin

Să fim buni în cămin. Ciudat așa cum ar putea să pară, acesta este cel din urmă loc unde mulți gândesc că trebuie să-și dovedească bunătatea. Ei sunt plăcuți cu prietenii lor, politicoși cu vecinii lor, ei sunt socotiți în lume ca tovarăși ideali, și chiar și ca buni membri în biserică; dar în familia lor ei sunt supărăcioși, morocănoși și arțăgoși.

Nimic nu va îndulci și va înfrumuseța căminul ca bunătatea. El va crea o atmosferă care va face din el aceea ce ar trebui să fie, adică cel mai ideal loc din întreaga lume. În alte legături noi suntem mai mult sau mai puțin constrânși. Alții iau în seamă tot ce facem și ce spunem. Noi ne gândim că în joc este reputația noastră, că noi suntem obiectul judecății și criticii. Dar în cămin nu mai e vorba de constrângere. Lumea este îndepărtată, noi suntem închiși între patru pereți cu cei cari vor ezita să descope altora slăbiciunile și nedesăvârșirile noastre. Aci dăm pe față ceea ce suntem, și cât de deseori descărcăm asupra celor iubiți ai noștri ura și mânia pe care am strâns-o în cursul zilei prin legăturile cu alții. Cât de grozav de rău și nepotrivit este de a face pe cei cari sunt mai aproape de noi și ne sunt mai dragi, să sufere din pricina disprețului sau criticii pe care am primit-o noi dela lumea din afară!

Legătura care ar trebui să existe între soț și soție este aceea a unei comuniuni creștine — tăria unuia ar trebui să îplinească lipsa celuilalt. Ei ar trebui să trăiască și să lucreze în iubire, spre atingerea acelorași idealuri și năzuinți. Ei ar trebui să fie tovarăși de jug, învățând să ducă și să suporte. Ei ar trebui să fie credincioși unul altuia, privind ca ceva sacru încrederea lor mutuală. Deosebirile în ce privește disciplina familiară ar trebui discutate și stabilite între ei iar nu în fața copiilor lor, în fața cărora ei trebuie să prezinte un front unit. Ei ar trebui să-și împărtășească sfaturi în ce pri-

vește chestiunile de afaceri, cheltuelile cum și în tot ce aparține căminului și celor în legătură cu el. Dacă există deosebire de planuri și metode, atunci ar trebui să dea dovadă de iubire, ținând în suspensie asemenea planuri până ce au ajuns la o judecată unită.

O făgăduință prețioasă

Domnul, prin profetul Său, ne-a dat această prețioasă făgăduință cu privire la cămin, o făgăduință care în mod deosebit se aplică în zilele în cari trăim:

„Iată, vă voi trimite pe proorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, cea mare și înfricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii, și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!” Mal. 4, 5. 6.

Observați în acest text biblic că inimile părinților se întorc mai întâi către copii. Lucrul acesta este și natural. Apoi ca răspuns la întoarcerea aceasta a părinților, față de această povară a inimii pe care o simt ei, inimile copiilor se întorc către părinți.

Căminurile creștine ar trebui să fie centre de unde să radieze nădejdea și voia bună către toți din sfera influenței lor. În mod deosebit ar trebui să căutăm a face din căminuri locurile cele mai atrăgătoare pentru copiii noștri. Cum putem ajunge la aceasta? Fără îndoială noi nu putem arăta în mod amănunțit chiar exact cum poate să se facă acest lucru în fiecare caz în parte. Putem doar sugera unele principii generale, și revine fiecăruia în parte datoria de a lua aceste principii generale și a le adapta nevoilor și împrejurărilor sale în parte.

Noi trebuie să socotim pe copiii noștri drept membri ai familiei Domnului. În multe familii copiii sunt socotiți ca ființe asupra cărora tatăl și mama pot să le poruncească ca niște stăpâni. Atunci când ajungem să vedem în copiii noștri, nu numai fiii și fiicele noastre, carnea și sângele nostru, ci membrii ai aceleiași obști de credință, suflete pentru cari a murit Hristos, legătura noastră față de ei va deveni mai plină de demnitate, și mlădiată cu o mai mare iubire și dreptate.

În viața copiilor noștri noi ar trebui să recunoaștem influențele eredității. În cea mai mare măsură, copiii noștri sunt aceea ce i-am făcut noi. Ei au moștenit foarte mult dela noi. Recunoașterea acestui lucru ne va ajuta mult. Atunci când vedem pe copiii noștri nervoși și supărăcioși, când îi vedem manifestând diferite feluri de trăsături de caracter familiare, trebuie să ne amintim că noi suntem vinovații pentru această transmitere, și aceasta ar trebui să ne facă a fi îndelung răbdători cu copiii noștri.

Trebuie să începem din pruncie cu formarea copiilor noștri. „Învăț pe copil calea pe care tre-

bue s'o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate dela ea”. Prov. 22, 6. Lauda și linguseala arătată față de micuți, deseori este pricina dezvoltării nefericitelor trăsături de caracter în anii de mai târziu.

Noi trebuie să trăim cu copiii noștri. Trebuie să pătrundem în așa măsură în viețile și în planurile lor încât în adevăr să ajungem tovarăși favoriți, și noi credem că lucrul acesta este cu putință. Aceasta însă nu se poate face fără de eforturi din partea noastră. Noi trebuie să ne străduim a ne menține tineri în ce privește inima, spiritul și idealurile noastre. Din pricina lipsei acestei tovarășii mulți băieți și fete ajung pe străzi. În loc să se încreadă în tatăl sau mama lor, ei se încred în tinerii lor tovarăși, și atunci contactul cel viu și dătător de viață ce l-ar avea cu căminul, este pierdut.

Trebuie să facem căminul un loc plăcut. Ce este mai bun în căminul nostru nu este tot ce este mai bun pentru copiii noștri. Saloanele și fotoliurile nu ar trebui rezervate numai pentru folosința oaspeților. Micile tratări și diversivunile în mâncare ori băutură nu trebuie să fie rezervate doar musafirilor. Cei ai noștri au în primul rând dreptul a fi luați în considerație și ei trebuie să fie făcuți a simți că acel cămin în care trăiesc este al lor, că în familie este o comunitate de interese.

Lectura și recreația sănătoasă

Trebuie să ne îngrijim a da copiilor noștri literatură și recreație potrivită. În prea multe căminuri există o mare felurime de alimente pentru satisfacerea nevoilor fizice, însă partea mintală și spirituală este lăsată să moară de foame. În multe căminuri găsim cărți și reviste ce conțin romane și povestiri nepotrivite. Radio de asemenea își face lucrarea sa primejdioasă aducând în multe căminuri muzici de jazz sau diferite prezentări dăunătoare. Noi trebuie să ne păzim contra acestor rele prin înlocuiri sănătoase. Se găsesc mii de cărți de călătorie, biografie, istorie și știință, prezentate în formă atrăgătoare și cari pot fi alese de tineret. Ar trebui să căutăm a se găsi în căminurile noastre revistele și cărțile noastre, mai ales scrierile Spiritului profetic.

Plictiseala rutinei obișnuite a vieții obosește pe copii. Ei nu pot suporta greutatea și răspunderile vieții, ca cei mari. Lor trebuie să li se dea ocazie de schimbare și recreație sănătoasă. Ar trebui aranjate adunări sociale cum și excursii potrivite. În cercul familiei trebuie aranjate anumite jocuri nevinovate. În alegerea formelor de distracție trebuie depusă multă grijă.

În căminurile noastre ar trebui să zicem bun venit prietenilor copiilor noștri. Tatăl și mama ar trebui să știe cu cine se întovărășesc copiii lor, cum și caracterul și influența anumitor prieteni ai lor. Această cunoaștere poate fi dobândită numai

printr'o întovărășire de-aproape. Invitați pe acești prieteni în căminul vostru. Invitați-i să ia parte cu voi la o masă, să petreceți împreună vreo seară. Primiți-i călduros și socotiți-vă ca unul din cercul lor. Făcând în felul acesta noi suntem mai bine pregătiți a da sfat în ce privește alegerea prietenilor copiilor noștri.

Trebue să arătăm încredere în copiii noștri. Să nu-i socotim drept criminali sau spioni. Să le dăm locul de cinste. Să-i facem a-și da seama că avem încredere în ei. Curând vom constata că această încredere din partea noastră va fi răsplătită printr'o corespunzătoare încredere din partea lor. Sistemul cinstei este recunoscut ori unde, chiar și în purtarea cu criminalii, ca fiind unul care dă rezultatele cele mai minunate. Noi nu recomandăm un sistem de onoare care să ne facă a fi orbi față de greșelile copiilor noștri, procedeu care ne face a nu lua în seamă semnalele de primejdie. Tatăl și mama atenți trebue să fie cu ochii deschiși și trezi față de lațurile vrăjmașului, și trebue să combine observația plină de grijă, cu încrederea.

Dacă este nevoie să se facă vreo muștrare sau dojană, atunci aceasta trebue făcută liniștit și fără iritare sau mânie. Dacă se poate, evitați a muștra înaintea altora; luați pe vinovat deoparte, nu atunci când este enervat sau mâniat, ci mai bine dimineața, după ce s'a odihnit și este liniștit.

Orele de masă să fie pline de voieșie și bucurie. Căutați ca niciun subiect neplăcut să întristeze spiritul sau să întunece bucuria adunării laolaltă a familiei.

Și ușa căminului să nu fie niciodată închisă copiilor. O soră veni acum câțiva ani la noi pentru a ne cere sfatul cu privire la fiul ei. Băiatul venea acasă târziu. Deseori el nu ajungea acasă decât la ora unu sau două din noapte. Mama îl muștrase în repetate rânduri, și propunerea sa era ca să pună în vedere fiului ei că după o anumită oră ușa va fi încuiată și că dacă va întârzia peste ora aceea atunci să se ducă să-și caute adăpost în altă parte. Noi am sfătuit pe această mamă ca în niciun caz să nu pună în aplicare acest plan, deoarece făcând așa va zdrobi ultima legătură ce-o mai ține legată de copilul ei. Copilul acesta trebue să știe — și fiecă copil trebue să știe — că chiar și atunci când ajunge a fi nepăsători în purtarea lor, chiar dacă uită pe Dumnezeu și urmează pe calea păcatului — totdeauna îi așteaptă un cuvânt de bun venit din partea tatălui și al mamei.

Cinstiți biserica

Noi trebue să cinstim biserica și lucrarea ei sfântă. Să nu slăbim încrederea copiilor noștri în pastorul sau predicatorul lor, în cei cari poartă răspunderile în biserică ori în școală. Cultivați în ei încrederea în frații și surorile lor, încrederea în

lucrarea lui Dumnezeu, în oricine este legat cu această lucrare.

Acum câțva timp am vizitat o familie în străduința de a ajuta pe cei neconvertiți din familie. Mama profită de ocazie ca să îmi spună ce gândea despre conducătorii bisericii. Ea critică pe președintele Conferinței cum și pe predicatorul bisericii. M'am mirat atunci cum mai poate spera ea ca Domnul să lucreze la convertirea iubiților ei când se poate că chiar înaintea lor, după cum a fost cazul cu ocazia vizitei mele, ea critica pe fiecare bărbat și femeie pe care Dumnezeu poate ar fi găsit plăcere a-l folosi spre a aduce convertirea soțului și copiilor ei.

În căminul tău, te ocupi cu criticarea președintelui Conferinței, a predicatorului bisericii sau a vreunui alt slujbaș? Te oprești asupra lipsurilor și defectelor lor? Știm că toți fac greșeli, deoarece în lume nu există om care să fie fără greșală. Dacă faci așa atunci se poate că înlături singur chiar mijloacele pe cari Dumnezeu ar fi fost dispus a le folosi pentru convertirea celor iubiți ai tăi.

Avem nevoie să ne rugăm cu și pentru copiii noștri. Dacă ne-am făcut prieteni cu ei, dacă în chip iubitor am pătruns în bucuriile și durerile lor, dacă ne-am apropiat de ei încât ne privesc sfătuitoarii lor cei mai demni de încredere, atunci cu adevărat ne putem ruga cu ei, și rugăciunile cât și tovărășia noastră vor fi prețuite. O plângere dureroasă o auzim câteodată la Adunările Generale, din partea taților și a mamelor, stăruind pe lângă predicatorii noștri ca să se roage pentru copiii lor, bine știind că ei înșiși nu au făcut niciodată așa ceva. În adevăr este privilegiul nostru de a trăi în căminuri o asemenea viață încât copiii noștri să aibă încredere în creștinismul nostru, și să aștepte dela noi călăuzirea spirituală.

Pe cât mai mult cu putință să ne trimetem copiii la școlile noastre. Recunoaștem, fără îndoială, că în unele cazuri aceasta nu ar putea fi cu putință, dar este cu putință în mult mai multe cazuri decât credem noi. Noi avem încredere în școlile noastre cum și în bărbații și femeile pe cari le conduc, și părinții ar trebui să aibă încredere a da pe fiii și fiicele lor în grija acestor devotați creștini bărbați și femei, o încredere pe care nu o pot simți când își trimet copiii în alte locuri unde trebue să dea piept cu influențe rele cari îi atacă.

Urmând exemplul Domnului Hristos

Noi trebue să fim exemple pentru copiii noștri. Copiii noștri își formează primele lor idei despre Dumnezeu și caracterul Său prin legătura noastră cu ei. Pentru cei cari nu au ajuns la vârsta discernământului, părinții ocupă locul lui Dumnezeu. Cât de mare și solemnă este această răspundere! Recunoscând lucrul acesta, cât de atenți ar trebui să fim noi în a reprezenta spiritul Invățătorului!

Dar noi cu toată îndelungata experiență și anii cei mulți suntem încă supuși greșelilor. Dăm greș. În viețile noastre deseori nu stăm la înălțimea desăvârșirii. Oricând dăm greș și prezentăm copiilor noștri un exemplu rău, să ne recunoaștem greșeala și să cerem iertare. Aceasta li se cade, și aceasta este singura cale prin care putem îndrepta răul ce l-am săvârșit.

Fie ca Dumnezeu să ne ajute ca părinți să simțim sfințenia răspunderii pe care o avem față de copiii noștri. El să ne facă în stare a-i îndruma pe calea vieții, spre a trăi înaintea lor în așa fel încât să fim în mâna lui Dumnezeu unelte pentru mântuirea lor. Scrisori pline de dureri ne sosesc din când în când dela cei cari trăiesc în căminuri împărțite. Unii s'au căsătorit cu necredincioși, sau au primit Evanghelia cu toată împotrivirea din partea celor cari au lepădat-o. Ei nu au pe nimeni cu care să se unească în rugăciune. Ei trebuie să trăiască singuri viața spirituală. Unii ca aceștia să nu uite că Insuși Hristos a trăit într'un cămin împărțit. Frații Săi nu au recunoscut caracterul misiunii Sale divine. Ei L-au criticat pentru viața Lui sfântă. Dar împotrivirea aceasta a servit să-L țină mai strâns de Dumnezeu Tatăl. Și împotrivirea din căminurile noastre poate avea acest efect dacă știm să ne purtăm cum se cuvine față de ea.

Niciodată să nu ne angajăm în certuri sau lupte de cuvinte. Să răspundem cu bunătate și răbdare când suntem criticați aspru. Și atunci când atacurile pare a nu mai putea să fie suportate, să ne retragem și să petrecem câteva minute în meditare liniștită și în rugăciune către Domnul Hristos. Dela acest timp de rugăciune vom pleca reînviați în spirit și întăriți în inimă spre a trăi pentru El. Și manifestarea Spiritului Său poate fi în mâna Sa mijlocul de a aduce la piciorul crucii pe acele rude ale noastre cari acum stau departe de El.

Cinstea cuvenită părinților

Solia acestei lecturi din Săptămâna de Rugăciune este adresată atât copiilor din cămin cât și părinților. Către ei Domnul vorbește în legea Sa divină: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta”. Apostolul Pavel dă acest îndemn stăruitor: „Copii, ascultați de părinții voștri în toate lucrurile, căci lucrul acesta place Domnului”. Col. 3, 20.

Părinților, copiii le datorează multă recunoștință. Ei au fost îngrijiți în timpul copilăriei neputincioase. De părinții lor ei au depins în ce privește mâncarea, adăpostul, îmbrăcămintea și educația. Ajungând la vârsta răspunderii și responsabilității ei ar trebui să facă tot ce pot pentru a face căminul fericit, a conlucra cu părinții în orice lucrare bună, a împlini nevoile lor, a-i sprijini la bătrânețe, a-i mângâia și îmbărbăta în ultimii ani ai vieții, și să se dovedească o cinste pentru numele familiei.

Biserica lui Hristos

Apostolul Pavel definește biserica în următoarele cuvinte: „Așa dar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un templu sfânt în Domnul”. Efes. 2, 19—21. „Hristos este capul Bisericii”. Efes. 5, 23.

În legătură cu această declarație a apostolului iată și următoarea din partea Spiritului profetic:

„Domnul are un popor, un popor ales, biserica Sa, pentru a fi proprietatea Lui; cetățuia Sa, pe care El o susține într'o lume de păcat și răsvrătită; și El dorește ca nicio altă autoritate să nu fie cunoscută în ea, nicio lege să nu fie recunoscută de ea, decât aceea a Sa”. — „Mărturii către predicatori”, p. 16.

Bisericii Sale, Hristos îi încredință Evanghelia mântuirii, făcând din ucenicii Săi în fiecare veac conlucrători cu El în salvarea omenirii pierdute din împărăția întunecului, și mutarea lor în împărăția luminii, libertății și fericirii veșnice.

Căminul creștin va da un sprijin sincer și iubitor bisericii creștine. Conlucrând cu planurile și țintele ei, sprijinind prin zecimi și daruri, prin susținerea mâinilor slujbașilor bisericii, prin unirea cu predicatorul ei în lucrarea evanghelistică, prin luarea parte la serviciile bisericii — predica, școala de Sabat, adunarea de rugăciune și adunarea de tineret — membrii bisericii creștine — părinți și copii laolaltă — vor căuta să clădească, întărească și să facă a progresa interesele bisericii lui Hristos în diferitele ramuri și activități.

Iubirea ca frații

În legătura din biserică fiecă credincios creștin va cultiva și va da pe față spiritul unei conviețuiri pline de iubire.

„Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragostea unii pentru alții”. Ioan 13, 35. Comentând asupra acestui principiu divin, apostolul adaugă: „Incolo, toți să fiți cu aceleași gânduri, simțind cu alții, iubind ca frații, miloși, smeriți. Nu întoarceți rău pentru rău, nici ocară pentru ocară; dimpotrivă, binecuvântați, căci la aceasta ați fost chemați: să moșteniți binecuvântarea”. 1 Petru 3, 8. 9.

În legătura din biserică noi suntem aduși în strânsă legătură cu bărbați și femei cu diferite feluri de viață, cari au venit din tot felul de împrejurări, cari au felurime de trăsături de caracter. Pentru a rămâne în acest cerc omogen, adaptându-ne cu plăcere și bunătate tuturor claselor, este un dar rar, pe care numai harul lui Hristos îl poate da. În alții vom vedea multe lucruri pe cari

noi nu le admitem. Sensibilitatea noastră mai fină va fi iarăși și iarăși izbită când vine într'un mai strâns contact cu cei cari se găsesc în aceeași obște, însă în toate noi trebuie să dovedim bunătatea.

Să ne ferim de critică. Să căutăm a vedea în semenii noștri tot ce este mai bun, ceva bun în fiecare. Dumnezeu prețuește pe bărbați și femei nu după aceea ce sunt ei, ci potrivit cu ce pot deveni ei. El vede posibilitățile lor. Să căutăm a deosebi valoarea lor așa cum harul lui Hristos a transfor-

mat caracterul lor.

În felul acesta căminul și biserica pot fi folosite de Dumnezeu în săvârșirea marelui Sale lucrări de mântuire a omenirii pierdute, grăbirea Evangheliei la orice națiune, neam, limbă și popor, și venirea Domnului Hristos pentru a lua pe copiii Săi în locuințele cerești pe cari El le pregătește acum pentru ei. Să ne consacram în așa fel în servirea divinului nostru Mântuitor pentru ca să ne găsim ca familii întregi în acel veșnic și fericit cămin.

Secerișul Evangheliei

(De cetit Duminecă 7 Decembrie)

În acest moment gândul ni se îndreaptă spre marele câmp al secerișului. Într'o lume care în acești ultimi ani a trecut prin mari frământări, Evanghelia împărăției Domnului și Mântuitorului nostru, Isus Hristos, credincioasă prezicerii descoperirii profetice, merge înainte către fiecă națiune, neam, limbă și popor. Într'un chip nou și neobișnuit până acum, solia merge înainte. Suflete, în nevoie, multe din ele surprinse și desamăgite față de aceea ce li se pare a fi prăbușirea a însăși civilizației sunt aduși să întrebe: „Ce înseamnă aceste lucruri?” Și aceste stări le-au vestit harul salvator al unui Mântuitor răstignit și înviat.

Este lucru încurajator de observat că în ciuda piedecilor și greutăților, pe când în cursul ultimilor cinci ani numărul aproximativ al misionarilor trimiși era de 126, în anul 1940, atât de turbure, numărul celor plecați nu a fost mai mic de 122.

Deseori în aceste zile se pune întrebarea: „În ce fel, războiul și în general situația internațională, au influențat înaintarea soliei advente?” Fără îndoială, grozavele frământări dintre neamurile pământului în zilele noastre au ridicat înaintea conducătorilor lucrării noastre de pretutindeni, probleme și greutăți nenumărate. De sigur nici nu ar fi putut fi altfel. De multă vreme am fost avertizați că vor veni asemenea lucruri, dar tot cu atâta siguranță am fost asigurați că în ciuda acestor ne mai întâlnite piedeci și greutăți, solia revenirii Mântuitorului lumii va merge înainte. Cu ani mai înainte ne-a venit acest cuvânt prin Spiritul profeției.

„În marea lucrare de încheiere noi vom da piept cu situații grele, față de cari nu vom ști cum să procedăm; dar să nu uităm că sunt la lucru cele trei mari puteri ale cerului, că o mână divină este la cârmă, și că Dumnezeu va împlini făgăduințele Sale. El va aduna din lume un popor care îi va servi în dreptate”. — „Mărturii”, Vol. VII. p. 254.

Și, referitor la întrebarea cum merge solia în

aceste vremuri de criză și mari greutăți, vine de asemenea răspunsul prin rapoartele cari ne sosesc din cele patru colțuri ale pământului.

Din Europa de Sud

A. V. Olson, președintele Diviziunii europene de Sud scrie:

„Cu ocazia unei călătorii de două luni prin Europa de Sud am luat parte la importante adunări. Am vizitat o mulțime de Comunități. Pretutindeni am găsit pe membri având deplină încredere în Domnul. Greutăți și încercări, frământări și dificultăți se întâlnesc la fiecă pas. Lucrurile acestea par a strânge mai mult pe membrii între ei și a-i apropia mai mult de Domnul. Într'o țară au fost vândute mult mai multe cărți decât în anul dinainte. În altele lucrarea editorială merge la fel de bine. Suntem de fapt uimiți de numărul cel mare de inși cari au fost botezați. Dumnezeu își revărsă binecuvântările Sale. Avem multe lucruri cari ne încurajează. Raportul lucrării de colportaj al uneia din Uniunile din această parte arată vânzările cele mai mari cari au fost atinse în vreo lună în întreaga istorie a acestei Uniuni.

„Înainte ca această scrisoare să vă fi ajuns în mână, fără îndoială că veți fi aflat că guvernul ungar a acordat Comunităților noastre libertatea pe care o avusese înainte. De sigur, frații și surorile laudă pe Dumnezeu că El le-a făcut cu putință să se poată din nou aduna să-I aducă laudă”.

Înaintarea lucrării în China

Din Șangai, China, ne vine acest raport scurt, dar în adevăr plin de încurajare: „Lucrarea înaintează ca niciodată mai înainte. Este o tot mai mare cerere după literatura noastră, cu toate că prețurile sunt mai mari decât înainte, din pricina urcării costului de producție. Revista „Semnele

„Timpului” în limba chineză a trecut de 12.000 de abonați”.

H. L. Schull, conducătorul Editurii din Şangai, scria la începutul acestui an:

„Nu cunosc niciun timp din istoria acestei Edituri când să fi avut un succes atât de mare, sau să fi avut așa surprize cum au luat întorsătura lucrurile în favoarea noastră, ca în cursul anului trecut. Au fost momente de nesiguranță cu privire la viitorul lucrării, dar de fiecare dată a ieşit din întunec cât o rază de nădejde, și lucrarea a mers înainte cu un succes mai mare decât înainte. În 1939 când ne-am înapoiat la Şangai din Hongkong, nu aveam nicio asigurare că ni se va îngădui să ne continuăm lucrarea. Numai încrederea în biruitoarea încheiere a soliei mântuirii prin Isus cum și conștiința datoriei de a o vesti, chiar și în vremuri turburi, a fost care ne-a îndemnat la refacerea celor distruse. Prin străduința neobosită și hotărîtă din partea conducerii noastre, cum și prin curajoasa sfortare depusă de colportori și secretarii de departamente în cursul anului trecut, lucrarea cu literatura în Diviziunea chineză a propășit întrun chip de neasemuit”.

„Noi avem încredere”, scrie un lucrător din China, „că lucrarea lui Dumnezeu trebuie să meargă înainte în ciuda greutăților, și noi știm că nimica nu este prea greu pentru El. Ținta noastră este de a înainta în toate direcțiile, mai ales în lucrarea evanghelică. În timpul de față avem toată libertatea de a predica adevărul Evangheliei în tot cuprinsul țării. Adunările publice pe care le ținem sunt foarte bine populate, și pare că oamenii dau o mai mare atenție decât în anii dinainte”.

Lucrarea literaturii

Din Europa de Nord ni se comunică: „Raportele lucrării editoriale pentru anul 1940 din aproape fiecare țară din Diviziunea noastră arată că vânzările au întrăcut orice atinsesem în anii dinainte”.

Chiar din vremurile dela început, lucrarea cu literatura a alcătuit o parte importantă din mișcarea adventă. Dumnezeu a binecuvântat în măsură bogată sfortările colportorilor noștri. Incredzătorii în rugăciunile miilor și miilor de credincioși ai noștri din toate țările, ei merg înainte zi de zi răspândind sămânța cea bună a adevărului Evangheliei cuprins în literatura soliei. Numai veșnicia va descoperi pe deplin rezultatele în sufletele câștigate pentru împărăția cerurilor. Numai din când în când putem vedea, ca de exemplu în experiențele următoare, felul simplu dar minunat în care Dumnezeu lucrează pentru a schimba aceea ce se părea pagubă, într'un câștig dăinuitor, și descurajarea și greutățile în biruință și adevărată bucurie.

Pe scurt, întâmplarea pe care vreau să o amin-

tesc găsește pe unul din colportorii noștri din Uruguay într'o mare încurcătură, pe un drum de țară. El investise puținii săi bani în cumpărarea unui cal și a unei trăsurici cu care să își facă lucrarea. Calul însă se dovedi a fi foarte năruvaș și greu de condus. În ziua despre care amintii la început, calul se sperie și o luă la goană, răsturnând trăsurica și întreaga povară de literatură a Evangheliei. Din fericire colportorul nu a avut de suferit, însă vehiculul a fost rău dăunat. Legând calul de un pom, fratele nostru se duse la o casă din apropiere pentru a prezenta cartea ce o avea, însă locatarii nu au arătat niciun interes față de ea, și nici nu au vroit să-i dea o mână de ajutor în greutatea în care se găsea. Intorcându-se la locul accidentului, și copleșit de un simțimânt al neputinții sale, tânărul căzu la pământ și începu să plângă. Totuși această descurajare nu a ținut mult. Pe când își repara trăsurica, se ducea din timp în timp la o parte și ingenuchind la umbra unui pom se ruga lui Dumnezeu, cerând ajutor.

Cineva dintr'o casă nu prea depărtată îl văzu ingenuchind, și apropiindu-se tiptil pentru a auzi ce spune, află că acest colportor se ruga lui Dumnezeu să-l ajute și cerea binecuvântarea asupra locuitorilor din partea aceea. Aceasta avu ca urmare o vădită schimbare în atitudinea din partea locuitorilor. Imediat cineva veni și se oferi să-i cumpere o carte, ca să-l ajute. Peste puțin timp colportorul porni mai departe, lăsând în urmă pe acest sol tăcut. Dar solia din carte își găsi loc în inimile acestor oameni buni. Ei s'au bucurat de lumina ce le venise și o împărtășiră și vecinilor lor până ce s'a format un număr mare de persoane gata pentru botez, și acuma se găsește în locul acela o Comunitate organizată, cu treizeci și trei de membri. Colportorul este fericit să raporteze acuma că chiar pe locul acela unde s'a răsturnat și s'a stricat trăsurica, acuma stă o capelă Adventistă de Ziua Șaptea, ca un monument al adevărului. Și aci se adună din Sâmbătă în Sâmbătă acești treizeci și trei de credincioși pentru a se închina Domnului. Gândul ni se duce la acest colportor ce stătea sub copacul de pe marginea drumului de țară în descurajare, îndreptându-și cugetul la Dumnezeu pentru ajutor. Și în minte ne vine textul biblic care spune: „Cel ce umblă plângând, când aruncă sămânța, se întoarce cu veselie, când își strânge snopii”. Ps. 126, 6.

Vorbind despre lucrarea literaturii, un frate din China ne vorbește despre un raid al unui bombardier. El scrie: „O bombă căzu chiar pe una dintre capelele noastre. Ea a fost redusă la ruine, și sfărâmurile împrăștiat în toate părțile. În capelă se găsea și niște literatură. Venind oamenii să adune dintre dărâmături lemne pentru foc, au luat cu ei și pe acești soli ai adevărului”. Și apoi el adaugă: „Ce noi nu putem să vindem, se vede că trebuie să fie răspândit la oameni în alt chip”.

Deși regretăm pierderea micii capele chineze, ne bucurăm totuși de faptul că atunci când s'a prăbușit la pământ nu a fost niciun credincios, fiind mulțumitori și pentru faptul că am văzut că același izbăvitor care din sfârșimăturile unei trăsurici a ridicat o grupă de credincioși, poate binecuvânta, așa după cum spune misionarul chinez, literatura cea plină de adevăr, răspândită de furia unei bombe.

Din Europa de Nord și Centrală

Din țările scandinave și insulele Britanice, cum și din Europa Centrală, am primit rapoarte cari ne încurajează. Suferințele și lipsurile cari au venit asupra așa de mulți, ca urmare a războiului, au lovit, la fel ca și pe alții, și pe iubiții noștri credincioși. Multe sunt cuvintele de mulțumire pe cari acești credincioși le-au adresat fraților cari s'au îngrijit a le da o mână de ajutor în nevoile lor.

Fratele W. E. Read, scriind despre lucrarea din Europa de Nord, spune:

„Privind la realizările anului 1940, nu avem altceva de spus decât că el va rămâne ca unul din anii monumentali în istoria noastră, cu toate marile și nenumăratele greutăți ce au fost la fiecare pas. Anul 1940 va fi un an al recordurilor în multe ramuri de activitate misionară. Editurile noastre au vândut mult mai multă literatură decât oricând înainte; în școlile noastre se găsesc mult mai mulți tineri ca oricând. Intrările la zecime au întrecut orice cifră de mai înainte; același lucru este și cu darurile misionare. Când ne gândim la intrările Lucrării de Toamnă, câmp după câmp a întrecut realizările trecutului.

„Cât de adevărat este că lucrătorii vor fi surprinși de căile simple pe cari le va folosi El pentru a începe și termina lucrarea neprihănirii Sale”. — „Mărturii pentru predicatori”, p. 300. Noi am văzut cu certitudine acest lucru în cursul lunilor trecute. Pare ca și cum Dumnezeu simte plăcere a arăta poporului Său că El poate face pentru ei în vremuri de greutate, lucruri cari nicio dată nu au fost înfăptuite în anii de pace și prosperare”.

Despre lucrarea din Uniunea britanică, H. M. Lowe scrie:

„Lucrarea noastră continuă încurajator în multe direcții, însă avem de făcut față la multe lucruri serioase. Adunările seara sunt greu de ținut, deoarece din pricina camuflajului oamenii nu își părăsesc locuințele; săli, este foarte greu de găsit din pricină că sunt ocupate de militari; deoarece aproape toți oamenii săvârșesc câte un serviciu pentru caz de războiu, cum este observarea incendiilor, apărare anti-aeriană, etc., nu au timp să ia parte la lecturile biblice. Dar noi folosim între ei alte mijloace, anume răspândirea literaturii”.

A. Minck, președintele Diviziunii europene centrale, scrie: „In ce privește vestirea Evangheliei în Germania, vă pot da un bun raport. Acuma avem adunările anuale de rugăciune cari sunt conduse în toată libertatea și sunt o mare binecuvântare”.

Lucrătorilor și membrilor din țările cari au avut de suferit de pe urma războiului, făgăduințele și mângâierea Scripturilor le-au fost nespuse de prețioase.

In America Centrală

In timp ce în unele părți ale lumii calea este stânjenită, este încurajator de observat că în alte locuri ușile se deschid larg pentru intrarea Evangheliei. Un cuvânt încurajator ne vine din Diviziunea Americii Centrale. A. Roth ne spune despre o minunată pătrundere la triburile de Indieni din Panama. El spune:

„S'a socotit că Indienii cari aparțin tribului Guiami numără vreo 50.000 de persoane. Printr'un tratat încheiat între acest trib și republica Panama, nicio organizație religioasă nu poate lucra în mijlocul acestor oameni fără a fi fost în mod special invitată de către Indieni să facă acest lucru. Iată însă că șeful tribului a devenit un Adventist de Ziua Șaptea. El invită pe Adventiști să lucreze în mijlocul poporului său. Până acuma, 200 Indieni au și îmbrățișat solia ingerului al treilea. Mulți alții primesc adevărul. Acuma ușile sunt larg deschise pentru predicarea soliei. In providența lui Dumnezeu, Adventiștii dețin cheia întregului ținut de sub stăpânirea acestui trib. De când a devenit Adventist, șeful judecă orice delict săvârșit de oamenii lui, potrivit măsurii celor Zece Porunci”.

Progrese în Orientul Apropiat

Scriind despre progresul lucrării în Orientul Apropiat, T. J. Michael, din Diviziunea Europeană Centrală, ne spune:

„In țările mahomedane unde comparativ s'a săvârșit atât de puțin, dovezile de progres sunt primite cu cea mai mare bucurie. Conducătorul Uniunii Arabe a vizitat un sat în Nordul Galileei ca răspuns la un apel stăruitor adresat de locuitorii din partea aceea. Locuitorii de acolo cred că Adventiștii de Ziua Șaptea au solia dela Dumnezeu, și ei au rugat stăruitor nu numai ca o școală să fie înființată în mijlocul lor, dar și ca un învățător să fie trimis pentru a întemeia acolo o biserică. Interesul s'a întins și într'un alt sat vecin, și acolo observăm în chip vădit că Spiritul lui Dumnezeu mișcă inimile în țara peregrinajului pământesc al Mântuitorului, pentru a primi solia care vestește a doua Sa venire. De asemenea de dincolo de hotare, din vechea Sirie, ne vin știri noi. Un fruntaș armean din Beirut a început de curând să păzească Sabatul. Un student dela Facultatea de Me-

dicină din Beirut a trecut de partea adevărului lui Dumnezeu, și un avocat din același oraș a primit solia, și dorește a fi botezat.

„Aceste fapte sunt o mare încurajare pentru lucrătorii noștri cum și pentru luptătoarele noastre biserici din aceste grele ținuturi mahomedane. În Egipt au fost botezate peste cincizeci de suflete în ultimele luni, și interesele cele atât de încurajatoare cari există în țara Faraonilor arată că secerișul va fi mult mai mare în 1941.

„Din Iran, mai înainte cunoscut ca Persia, primim vești despre întinderea interesului pentru această solie. Noul credincios sunt botezați într-o măsură cum nu am mai întâlnit-o mai înainte”.

In Insulele Mării

Ori de câte ori privim marile câmpuri misionare de pe pământ, gândurile noastre se îndreaptă și către „insulele mării”, și în minte ne revine amintirea marilor lucrări săvârșite de Dumnezeu prin credincioșii noștri în Diviziunea Australiană, în insulele Pacificului de Sud. În ce privește încurajatoarea înaintare a lucrării acolo, putem spune pe scurt doar ce ne scrie E. B. Rudge, președintele Diviziunii Australiene:

„Chiar printre străvechii sălbatici ai anumitor insule, printre cari nu este îngăduit a trăi niciun misionar creștin, noi avem sute de credincioși. O vizită făcută de curând de către unul dintre misionarii noștri, deși îngăduită doar pentru câteva ore de către Guvernământul european care deține controlul asupra acestui teritoriu, descoperi că Dumnezeu a mers în chip minunat înaintea noastră, și că acolo au fost întemeiate cincisprezece locuri regulate pentru ținerea școlii de Sabat, și că în acestea, sute de oameni iau parte în mare număr în chip regulat. Toate acestea sunt rezultatul influenței unui tânăr din aceste insule care avu odată privilegiul de a lua parte timp de câteva luni la o școală de Sabat și la o școală elementară de a noastră la stația misionară dela Misiunea Insulelor Solomon. Intorcându-se la conașionalii lui păgâni, el vesti adevărul pe care îl învățase și organizează cele cincisprezece școli de Sabat pe măsură ce creștea interesul; și din ce în ce tot mai mulți oameni doresc să primească credința creștină și felul creștin de viață”.

Progres în Asia de Sud

Din Diviziunea Asiei de Sud cu milioanele ei de suflete neluminate din India, Burma și Ceylon, ne vin vești din timp în timp despre o puternică schimbare în atitudinea din partea hindușilor, mahomedanilor și budiștilor față de predicarea Evangheliei. N. C. Wilson scrie următoarele:

„Ajungând în Colombo am fost foarte fericit aflând că frații tocmai terminase o campanie evan-

ghelistică ce se dovedise de mare succes. Ei chiar botezase șasesprezece persoane, și alte cincisprezece sau mai multe vor fi în curând botezate.

„Mari mulțimi de oameni iau parte la adunările noastre în marele oraș Calcuta, și fratele Rawson speră să poată boteza acolo cam patruzeci de inși, în timp ce evangheliștii noștri sunt în foarte mare măsură binecuvântați de Dumnezeu în străduințele lor evanghelistice în tot lungul și latul câmpului”.

Solia înaintează în Africa

Solia înaintează în Africa, și la fel ca ori unde, felul altul de purtare în lume și raporturile frățești au făcut să se nască un adânc interes din partea oamenilor în genere, în legătură cu vestirea Evangheliei. Dar aci, de asemenea se cere curaj și tărie de caracter din partea fiecărui credincios ca să păsească în lumina adevărului în fața amenințărilor și suferințelor corporale ce au de suferit din partea vrăjmașilor adevărului.

O tânără află despre venirea lui Isus și inima ei a fost mișcată. Ea ceru să i se țină lecturi biblice, și a fost îndrumată în ce privește adevărurile soliei, însă erau unii cari se hotărîse a o împiedeca de a rupe cu credințele ei vechi păgânești. Însă tânăra mărturisi despre frumusețea și minunăția soliei și își exprimă intenția de a merge pe calea poruncilor lui Dumnezeu. Atunci ea a fost amenințată și bătută crud. Ea a fost trântită la pământ și acoperită cu niște ierburi ca de immormântare. și s'a săvârșit o ceremonie care arăta că ea fusese izgonită din familie; totuși ea rămase statornică, și ca răspuns la întrebări spuse: „Eu am găsit adevărul. Eu cred că Isus vine din nou, și nu mă voi întoarce. Pentru mine este indiferent ce îmi veți face. Eu nu voi părăsi acest adevăr chiar dacă mă veți omorî”. Tânăra aceasta a rămas tare și credincioasă, și acum se pregătește pentru botez.

Un cuvânt din Răsăritul Indepărtat

Două paragrafe din partea fraților din Diviziunea Extremului Orient ne vorbesc despre succesele minunate ce însoțesc eforturile misionarilor noștri în acea parte a câmpului. R. R. Figuhr, din Filipine, scrie:

„Totalul botezurilor în anul 1940, care este de 2.064, este cât se poate de încurajator. Acesta este punctul cel mai înalt ce l-am atins vreodată în Uniune. Lucrarea de Toamnă a făcut să fie întrecută ținta cu o mie de pesos. Lucrul acesta este cât se poate de încurajator, mai ales când știm că anul trecut nici nu am putut atinge ținta”.

W. P. Bradley, scriind din Indiile olandeze de răsărit, spune:

„Am fost foarte plăcut surprinși când am aflat că rapoartele botezurilor în anul 1940 întrec pe

acelea din cei cinci ani dinainte din Uniune. Intrările Lucrării de Toamnă au fost peste cele din anul trecut. Văzând aceste lucruri, suntem conduși a crede că numai speciala binecuvântare din partea lui Dumnezeu a putut aduce asemenea rezultate".

Progres în Africa de Nord

Pe lângă dovezile de progres și înaintare în alte câmpuri, nu ar trebui să trecem cu vederea nici indicațiile prezenței și binecuvântării lui Dumnezeu în America de Nord. Scriind despre dezvoltările cari au avut loc aci în ultimul timp, W. G. Turner dă următorul scurt raport:

„Suntem bucuroși a putea să raportăm pentru anul 1940 o mai mare creștere în ce privește câștigarea de suflete în America de Nord, decât în mulți ani din trecut. Cu ocazia unui efort evanghelic condus în Cincinnati, Ohio, au fost botezate mai mult de 450 de suflete. În momentul în care scriu aceste rânduri, într'un oraș din Canada de nord vest, C. A. Reeves raportează între 1500 și 2000 cereri după literatură și vizite, la patru săptămâni după ce se începuse un efort evanghelic.

„Sute de eforturi evanghelistice laice sunt conduse în tot câmpul și un mare număr de suflete este raportat din toate părțile Diviziunii”.

Astfel, iubiți frați și surori, în aceste vremuri de o neasemuită greutate și nedumerire, mereu și mereu întâlnim amintit cuvântul de „neasemuit” în legătură cu succesul care însoțește lucrarea Domnului în multe locuri. Toate acestea ne asigură că mâna cea bună a lui Dumnezeu este mereu întinsă asupra lucrării Sale, și că prin puterea vederii noastre mărginite ne este cu neputință a măsura ocaziile și a cântări rezultatele. Noi nu putem spune care va prospera: „Aceasta sau aceea”. Totuși noi putem să ne punem încrederea în Dumnezeu, să credem adevărul Său și să mergem înainte.

Credincioșii sinceri dovedesc pretutindeni consacrarea lor față de solie. Mulți îndură suferință și greutate mai bine decât să violeze conștiința lor și să-și tăgăduiască credința. Această tărie de caracter și credincioșie a lor ne îndeamnă să ținem tare credința noastră, drept recunoștință față de Dumnezeu pentru bunătatea Sa; să ne predăm Lui într'o nouă consacrare, și să contribuim bucuros din mijloacele noastre pentru ca mulți cari încă se găsesc în întunec să poată, în timp ce sfârșitul se apropie, să primească lumina adevărului. „Cum vor chema pe Acela în care s'au crezut? Și cum vor crede în Acela, despre care n'au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor? Și cum vor propovădui, dacă nu sunt trimeși?” Rom. 10, 14. 15.

Lucrarea Spiritului

(De cetit Miercuri 10 Decembrie)

Mângâietorul

Când Isus era pe cale să încheie lucrarea Sa între oameni, și în curând avea să părăsească pe ucenicii Săi pentru a merge să le pregătească un loc, El dădu minunata făgăduință a unui „Alt Mângâietor”, care avea să rămână mereu cu ei, „anume, Duhul adevărului”. Ioan 14, 16. 17. Și Isus spuse că „Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimete Tatăl, în numele Meu, vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v'am spus Eu”. Vers. 26. Isus spuse: „Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi”. Vers. 18. Lucrul acesta avea să fie împlinit prin venirea Spiritului. În chipul acesta Hristos avea să fie cu poporul Său, și anume într'un chip mult mai folositor decât atunci când fusese cu ei în carne. Într'un anumit fel acest Mângâietor avea să schimbe locul cu Hristos, deoarece Spiritul avea să vină de la Tatăl, iar Hristos avea să meargă la Tatăl. Și Isus spuse: „Vă este de folos să Mă duc; căci dacă nu mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-l voi trimete”. Ioan 16, 7.

„Vă este de folos să Mă duc”

Vizibila prezență a lui Isus cu ucenicii Săi, vorbirea familiară cu acești umili oameni, mâncarea cu ei, trecerea lacului împreună, călătoria prin lanurile de grâu, pe povârnișul dealurilor și în vârful muntelui, ascultarea la învățăturile Sale, deși toate aceste experiențe erau minunate și necesare, cum și o parte din planul divin, totuși veni vremea când rămânerea cu ei într'un chip atât de simțitor avea să fie curmată pentru un scop cu mult mai larg. În ce privește rămânerea mai departe a lui Hristos, El spuse că aceasta nu ar fi spre cel mai mare bine. Acele gânduri greșite ale ucenicilor în legătură cu un mareț regat lumesc, în care puneau pe Isus drept cap, iar pe ei ca slujbașii cei mai de frunte, nu dispăreau niciodată din mintea lor. Dar cu ocazia înălțării lui Hristos și luarea trupului Său dinaintea ochilor lor, ucenicii au ajuns să înțeleagă cu adevărat împărăția spirituală pe care Hristos venise să o statornicească. Acuma putem înțelege mai bine sensul cuvintelor lui Hristos adresate întristaților apostoli,

când zise: „Vă este de folos să Mă duc”. Având pe Domnul Hristos în carne lângă ei, Spiritul, Mângâietorul, nu era atât de necesar, atât de nevoie a fi. Dacă Hristos ar fi rămas un timp mai îndelungat cu ei, prezența Sa ar fi fost o piedecă pentru dezvoltarea lor spirituală mai deplină. Pe când se găsea pe pământ în corp, Domnul Isus era mărginit doar la câțiva oameni, în deosebi ucenicii Săi, și aproape întreaga Sa activitate era limitată la mica țară a Palestinei. Dar după înălțare și Rusalii, prin puterea Spiritului erau mii de cetăți și multe țări cari puteau să se bucure de harul Său, căci îspășirea făcută de El nu era o chestiune care interesa doar pe ucenici, ci avea să fie făcută cunoscut în întreaga lume.

Moartea lui Hristos a părut ucenicilor o mare nenorocire, însă ea însemna mântuirea unei lumi pierdute. Astfel, atunci când Hristos S'a înălțat, lucrul acesta a apărut ca o negrăită pierdere, însă aceasta era spre cel mai mare bine și folos, deoarece în felul acesta se dădea în lături piedeca ce îl ținea departe de lăuntrul lor. Până aci, din pricina zidului de carne, El era ținut departe de apropierea lăuntrică, pe când prin Spiritul Sfânt El avea intrare chiar în inimile lor, și nu numai la ei, ci la orice biserică de pretutindeni. După Rusalii, Isus era mai aproape de ucenicii Săi prin Spirit decât atunci când fusese cu ei pe pământ. Acuma ei erau „în Hristos” și El „în ei”.

Venirea Locțiitorului lui Hristos

„Duhul Sfânt este locțiitorul lui Hristos, dar fără corp omenesc și liber de așa ceva. Impiedecat de corpul omenesc, Hristos nu putea să fie personal în orice loc. De aceea era spre binele lor ca El să trimeată Duhul Sfânt ca urmaș al Său pe pământ. Nimeni nu mai putea spune că are un avantaj din cauză că se găsea într'un anumit loc sau pentru că avea legătură personală cu Hristos. Prin Duhul Său, Domnul Hristos, era la îndemâna tuturor. În felul acesta era mai aproape de ei decât dacă nu S'ar fi înălțat”. — „Hristos, Lumina lumii”, p. 568.

Cea de a treia persoană a Dumnezeirii, Spiritul Sfânt, fusese o unealtă activă cu ocazia creațiunii, deoarece în versetul al doilea din cartea Genesa cetim că „Duhul lui Dumnezeu Se mișca **pe deasupra apelor**”. Și de asemenea: „Suflarea Lui înșeninează cerul” (Iov 26, 13); și atunci când Dumnezeu spuse „Să facem om”, Spiritul de asemenea era de față, deoarece Iov ne spune: „Duhul lui Dumnezeu m'a făcut, și suflarea Celui Atotputernic îmi dă viață”. Iov 33, 4. În vremea lui Noe cetim că Spiritul se lupta spre a convinge pe oameni. Gen. 6, 3. David de asemenea se ruga stăruitor ca Dumnezeu să nu îndepărteze Spiritul Sfânt dela el. Ps. 51, 11. 12. Despre poporul Izrail, Isaia spune că S'a răsvrătit contra Spiritului Sfânt

și L-a întristat (Isa. 63, 10), și că în tot timpul călătoriei lor sub Moise, Spiritul Sfânt a fost continuu o putere conducătoare. Vers. 11. 14.

Hristos de asemenea era încă din zilele veșniciei. El a luat o parte activă la creațiune, și era Ingerul Legământului, și prezent cu poporul Său în fiecărui veac. Și numai atunci când El veni „în trup”, și deveni „Fiul omului”, ajunsese El în legătura cea mai strânsă cu omenirea, El ajungând asemenea nouă, pe cari ne numește „frații” Săi; și astfel El deveni „un Mare Preot milos și vrednic de încredere”. Doar în ziua când în Betleem Isus Se născu ca Mântuitor, cerul veni atât de aproape de omenire. El era acuma Fratele nostru mai mare, carne de a noastră. Ca unul din noi, împărtășindu-Se de firea omenească, El „în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi”. De asemenea în tot decursul veacurilor dela creațiune încoace, Spiritul Sfânt S'a îngrijit, S'a trudit, și pe multe căi pline de iubire a lucrat în vederea mântuirii noastre. Dar numai la Rusalii, binecuvântatul Spirit luă locul de reprezentant al lui Hristos în biserică lui Dumnezeu. Amintind o făgăduință făcută de Isus cu privire la Duhul Sfânt, Ioan spune: „Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit”. Ioan 7, 39. Deși Spiritul Sfânt a lucrat în decurs de veacuri, totuși într'un anumit sens El nu a fost dat în plinătatea puterii decât acum când a ajuns locțiitorul lui Hristos pe pământ. Dar după ce Hristos fusese proslăvit, Duhul avea să vină nu „cu putere schimbată ci cu plinătatea puterii dumnezeiești”. — „Hristos, Lumina lumii”, p. 571. În calitate de reprezentant al lui Hristos, Spiritul Sfânt luă locul de Indrumător, Invățător și Mijlocitor. Isus a fost toate acestea pentru ucenicii Săi aci pe pământ, însă împiedecat de carnea noastră El nu putea fi în toate părțile cu ucenicii Săi decât numai prin Spiritul Sfânt. Și este minunat de luat în seamă că pentru mântuirea noastră avem un Mijlocitor sus la tron, Hristos, Marele nostru Preot, cum și Spiritul Sfânt aci cu noi pe pământ, săvârșind aceea ce fusese împlinit de Mântuitorul lumii.

„Păcatul nu putea să fie oprit pe loc și înfrânt decât prin mijlocirea celei de a treia persoană a Dumnezeirii. . . . Duhul face să aibă efect cele săvârșite de Mântuitorul lumii. Prin Duhul ajunge inima curată. Prin Duhul ajunge credinciosul părtaș la natura dumnezeiască. Hristos a dat Duhul Său ca o putere dumnezeiască, o putere care să biruiască orice înclinație spre rău fie moștenită fie însușită, și să întipărească propriul Său caracter în biserică Sa”. — „Hristos, Lumina lumii”, p. 571.

Spiritul, Mijlocitorul nostru

Vorbind despre Spiritul cel făgăduit, Isus spuse că atunci când avea să vină, „va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul”. Ioan 16, 8. Este

adevărat că legea scoate în evidență păcatul, și viața lui Isus a fost o osândire a păcatului, însă Spiritul Sfânt este marele cercetător al inimilor, sau cel care convinge de păcat. „Răul se tot îngrămădise în cursul veacurilor, și el putea fi oprit și împiedecat numai prin puterea cea mare a Spiritului Sfânt”. — „Mărturii pentru predicatori”, p. 392.

„Dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit”. 1 Ioan 2, 1. Și este bine să ne amintim că Isus a făgăduit că El va „ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume, Duhul adevărului”. Ioan 14, 16. 17. Ca Mijlocitor al nostru, Isus mijlocește pe lângă Tatăl, și această mijlocire este lucrarea Ispășirii, o rugă stăruitoare adresată Tatălui în legătură cu meritul morții pe cruce drept sacrificiu. El era Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii, și fusese văzut de Ioan „la mijloc, între scaunul de domnie” „un Miel” care părea „junghiat”. Apoc. 5, 6. Ce iubire covârșitoare este desvăluită astfel în lucrarea Mijlocitorului nostru față de Tatăl în slujirea cea plină de slavă a Ispășirii, „pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei”. Ebr. 7, 25. Însă lucrarea Spiritului Sfânt pe pământ corespunde cu lucrarea Mijlocitorului în ceruri. „Insuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite”. Rom. 8, 26. Ce lucrare minunată! Întreg Cerul își depune toate puterile pentru a asigura mântuirea noastră. Aceasta a fost făgăduința Tatălui. Ea este făgăduința Fiului, și ea este lucrarea cea binecuvântată a celei de a treia persoană a Dumnezeirii. Iubirea Tatălui, lucrarea și mijlocirea lui Hristos Isus, și lucrarea cum și mijlocirea Spiritului aicea jos, toate sunt folosite pentru a aduce la împlinire mântuirea noastră. Ce subiect de adâncă recunoștință!

Mai mari binecuvântări în viitor

În timp ce cu puțin înainte de Rusalii Hristos Se sui în templul de sus unde avea să lucreze, la Rusalii Spiritul Sfânt Se cobori la acele temple din corpuri omenesti cari trebuiau să fie deosebite ca temple ale Duhului Sfânt. Însă lucrarea și slujirea Spiritului Sfânt a fost trecută cu vederea, neglijată și neluată în seamă. Nu este deci de mirare că Spiritul este mîhnit.

Este trist de spus, însă trebuie să admitem cu toții, că este o „tăcere asupra acestui subiect de cea mai mare importanță”. „Despre ce făgăduință cunoaștem noi mai puțin în ce privește împlinirea ei practică decât această bogată făgăduință a darului Spiritului Sfânt, prin care va fi făcută cu folos orice lucrare spirituală a noastră? — „Mărturii pentru predicatori”, p. 174.

„Biserica a fost multă vreme mulțumită cu pu-

țin din binecuvântările lui Dumnezeu; ei nu au simțit nevoia ajungerii la privilegiile dobândite pentru ei cu un preț infinit. Puterea lor spirituală fusese slabă, experiența lor de un caracter mic și pipernicit, și ei sunt neapți pentru lucrarea pe care Domnul ar fi dorit să o facă. Ei nu sunt în stare să prezinte marele și glorioasele adevăruri ale Sfântului Cuvânt al lui Dumnezeu care va convinge suflete prin mijlocirea Spiritului Sfânt”. — Id., p. 175.

Și ținând în seamă alunecările și neglijența noastră, oare cu ocazia acestei Săptămâni de Rugăciune nu am fi noi gata să ne întoarcem cu un nou interes la binecuvântata lucrare a Spiritului? Cât de mare nevoie avem noi de El! Vremurile cer o nouă consacrare, cum și o nouă încredere în această binecuvântată lucrare a harului și puterii divine. Hristos a fost condus de Spirit. Dacă El a fost condus în felul acesta, cu mult mai mult avem nevoie să fim noi.

Cartea Faptelor este o carte a lucrărilor săvârșite de Spiritul Sfânt în prima biserică. Aceasta trebuie să fie un model pentru lucrările și serviciul Spiritului Sfânt în ultimele zile de lucrare ale bisericii. În aceste zile dela început ei erau plini cu Spiritul Sfânt. Oare în lucrarea din timpul generației care întâmpină revenirea lui Isus să fie mai puțin manifestate faptele Spiritului? O, nu, nouă ne este făgăduită ploaia târzie!

„Revărsarea Duhului în zilele apostolilor a fost „ploaia timpurie”, și cât de mărețe au fost roadele ei. Dar ploaia târzie va fi mult mai îmbelșugată”. — „Mărturii”, Vol. VIII, p. 21.

Pregătirea cea de nevoie

Dar înainte de revărsarea Spiritului, așa după cum este arătată în Cartea Faptele, a fost un timp de multă rugăciune și cercetare de inimă. Isus le spusese să rămână în cetate în așteptarea acestei binecuvântări.

„Prin mărturisire și lepădarea păcatului, prin rugăciune zeloasă și consacrare a lor lui Dumnezeu, primii ucenici s’au pregătit pentru revărsarea Spiritului Sfânt în ziua de Rusalii. Aceeași lucrare, însă într’o măsură mai mare, trebuie să fie făcută acum”. — „Mărturii pentru predicatori”, p. 507.

„Hristos făgădui bisericii Sale darul Spiritului Sfânt, și făgăduința ne aparține nouă cât și primilor ucenici. Dar la fel ca și altă făgăduință, ea este dată condiționat. Sunt mulți cari pretind a crede și cer făgăduințele Domnului; ei vorbesc despre Hristos și despre Spiritul Sfânt; totuși ei nu au niciun folos, din pricină că nu își predau sufletele călăuzirii și conducerii uneltelor divine”. — „Slujitorii Evangheliei”, pp. 284. 285.

După cum în cartea Faptele sarcina cea mare a primei biserici era mântuirea păcătoșilor, tot aceasta ar trebui să fie și sarcina noastră astăzi,

și asigurarea este că asupra noastră va veni revărsarea finală și glorioasă.

Spiritul dă putere pentru a mărturisi

Niciodată mai înainte nu a fost un timp când Dumnezeu să fi chemat mai stăruitor persoane spre a-I fi martori zeloși față de oamenii și femeile pierdute, ca astăzi. Isus veni în lume pentru alții. Spiritul Sfânt nu avea să vorbească despre Sine, ci El continuu avea să lucreze pentru alții. De aceea noi trebuie să fim umpluți cu Duhul, nu numai pentru noi înșine, ci pentru a fi martori pentru alții. „Voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului”. Fapte 1, 8.

„Ucenicii nu cereau o binecuvântare pentru folosul lor propriu. Ei simțeau povară pe inima lor pentru sufletele pierdute. Evanghelia trebuia să fie dusă până la marginile pământului, și ei au cerut înzestrarea cu puterea făgăduită de Hristos. Atunci s'a revărsat Duhul Sfânt, și mii de suflete s'au convertit într'o singură zi. Tot astfel se poate întâmpla și astăzi”. — „Mărturii pentru Comunitate”, Vol. II, p. 13.

Care este motivul pentru care în timp ce noi avem așa mare nevoie de Spirit, pentru noi înșine și pentru alții, și Dumnezeu este atât de dispus a-L revărsa peste noi, biserica nu se bucură de plinătatea binecuvântării și puterii? Satana face tot ce poate pentru a ocupa mințile noastre cu lucruri pe cari nu le putem numi direct ca fiind păcătoase, dar cari totuși ne jefuesc de un timp prețios. Citirea de literatură nefolositoare, ascultând programe de radio fără folos, angajarea în ocupații cari nu aduc niciun profit, nici fizic nici spiritual, dar cari consumă timp prețios, prin aceasta ajungem să întristăm Spiritul, deoarece ne este spus: „Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele”. Efes. 4, 30; 5, 16—18.

Primirea Spiritului

„Noi trebuie să ne întoarcem dela mii de su-

biecte cari ne atrag atenția. Sunt chestiuni cari ne răpesc timpul și trezesc interes, dar nu aduc niciun folos”. — Id. p. 316. Să lăsăm ca lucrurile de seamă să-și aibă locul și atenția cuvenită. Este vremea sosită că să ne trezim din somn. Ceasul este târziu. Frământările veacurilor sunt asupra noastră. O lume are nevoie de atenția și ajutorul nostru. Noi putem face lucrarea aceasta numai dacă suntem plini cu Spiritul Sfânt. Dar Spiritul nu poate veni în vase pline de egoism.

„Lucruri de mică însemnătate preocupă atenția, iar puterea dumnezeiască necesară pentru creșterea și prosperitatea Comunității și care ar aduce după sine toate celelalte binecuvântări lipsește, cu toate că se oferă în nemărginită îmbelșugare”. — „Mărturii pentru Comunitate”, Vol. II, p. 14.

Niciodată nu a fost o vreme când bărbații și femeile să fie atât de ocupați, niciodată nu a fost o vreme când biserica să fie prinsă de atâtea lucrări. Noi nu cerem ca să lucrăm fără programe și ținte, însă să nu dăm uitării „chestiunile mai importante”, ci mereu să ne amintim că primirea Spiritului este cea mai mare și mai de seamă nevoie. Dar nu numai că multe „nimicuri” ocupă timpul, dar în legătură cu multe din acestea sunt legate păcate grele în biserică, și acestea trebuie să fie mărturisite și iertate. Lucrarea aceasta trebuie să fie făcută acuma. Să nu zăbovim cu ea. Fie ca Dumnezeu să facă în așa fel încât această Săptămână de Rugăciune să nu se încheie mai înainte ca o mare lucrare a harului să fi început în multe biserici, și ca prin curățirea căii Domnului noi să putem vedea manifestarea puterii divine în mijlocul poporului Său.

În chiar această oră atât de serioasă din istoria lumii, ce oare să dorim noi mai mult decât prezența, puterea, și binecuvântata lucrare a Spiritului Sfânt? Oare nu ne vom întoarce noi acuma în deplină consacrare a corpului, sufletului și spiritului, ca fiecare dintre noi să poată fi un templu în care să locuiască Spiritul?

Ce așteaptă Dumnezeu dela ai Săi

(De cetit Vineri 12 Decembrie)

„Ți s'a arătat, omule, ce este bine, și ce alta cere Domnul dela Tine, decât să faci dreptate, să iubești mila, și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?” Mica 6, 8.

Domnul niciodată nu este surprins, dar deseori desamăgit. Înțelepciunii și puterii Sale infinite, nicio problemă și nicio situație a noastră nu este

greă. Iubirea lui Hristos pentru biserica Sa înseamnă mult mai mult pentru Domnul decât putem să ne închipuim noi. El cugetă la biserică nu numai ca o obște, ci El ne iubește pe fiecare dintre noi în parte și poartă de grija celei mai mici nevoi a noastră. O mamă se întristează din pricina greșelilor copiilor ei, dar Isus Se îndurerează și mai

mult din pricina abaterilor noastre. Când căutăm să-I servim, El găsește o dulce bucurie în consacrarea noastră credincioasă. În lume Domnul este uitat și chiar batjocorit, dar El este onorat în biserică Sa: Conducătorii bisericii sunt numiți de către apostolul Pavel „fala lui Hristos”. 2 Cor. 8, 23.

Această iubire a Domnului pentru cei ai Săi face ca desamăgirea Lui din pricina scăderilor noastre, să fie mult mai dureroasă. Il străpunge până la inimă faptul că noi nu ne dăm seama de planul Său plin de iubire, sau că nu înțelegem cinstea însărcinării pe care El ne-o dă. Atunci când Dumnezeu scoase din Egipt pe Izrail cu semne și minuni puternice din partea Sa, planul Său a fost ca ei să intre în țara făgăduită curând. Totuși, din pricina necredinței au mai zăbovit și nu au împlinit așteptările lui Dumnezeu. Despre această lipsă a lor, atât de tristă în urmări, Dumnezeu spunea: „Patruzeci de ani M'am scârbit de neamul acesta, și am zis: „Este un popor cu inima rățăcită; ei nu cunosc căile Mele”. Ps. 95, 9. 10. Și iarăși mai cetim: „O! de M'ar asculta poporul Meu, de ar umbla Izrail în căile Mele!... L-aș hrăni cu cel mai bun grâu, și l-aș sătura cu miere din stâncă”. Ps. 81, 13. 16.

Cât de mult este întristat Domnul din pricina lipsurilor poporului Său este văzut în experiența lui Isus atunci când intră în Ierusalim. Intreaga mulțime a fost cuprinsă de bucurie, însă Isus era copleșit de amărăciune. „Când S'a apropiat de cetate și a văzut-o, Isus a plâns pentru ea”. Luca 19, 41.

Exemple nobile de credincioșie

Totuși, istoria poporului lui Dumnezeu nu este o raportare de înfrângeri, ci sunt amintite o mulțime de exemple de credincioșie, biruință și triumf. Unii vorbesc de lipsuri ca și cum totdeauna poporul Lui Dumnezeu L-a desamăgit. Ei uită cum deseori așteptările Lui au fost împlinite în credincioșie de poporul Său. Abraam, chemat de Dumnezeu, își împlini lucrarea în mod așa de credincios încât deveni prietenul lui Dumnezeu. Când Izrail nu împlini așteptările, bărbați nobili ca Daniel și alții au fost de mare cinste numelui Său. În adevăr, toate bisericile în decursul veacurilor au împlinit așteptările lui Dumnezeu. Gândiți-vă la biserică apostolică. Înainte de Rusalii, ucenicii au dovedit lipsuri și au tăgăduit pe Domnul lor, dar după Rusalii ce schimbare avu loc, și ce grupă devotată de oameni alcătuiau ei. Ei se iubeau între ei. Ei sacrificau totul. Ei merșeră până la capătul pământului pentru a mărturisi pentru Hristos. Ei au suferit pentru numele Său și au stat tari.

Și același spirit plin de zel și sacrificiu va fi văzut din nou.

„Am văzut că solia aceasta se va sfârși cu putere și tărie care va întrece nespuse de mult stri-

gărea din miezul nopții. Servi ai lui Dumnezeu, înzestrați cu putere de sus, cu fețele luminate și strălucind de sfântă consacrare, porneau să vestească solia din cer... Poporul lui Dumnezeu era întărit prin slava deosebită care zăcea cu îmbelșugare asupra lor, și-i pregătea să rabde în ceasul încercării”. — „Experiențe și Viziuni”, p. 251.

Deseori auzim că biserică adventă de astăzi a început să o ia după influențele lumesti. Se spune că toate denominațiunile la începutul lucrării lor au fost evlavioase, pline cu spirit și zel pentru misiuni, dar că mai târziu s'au alăturat lumii, așa că și Adventiștii încet, încet vor ajunge la apostazie și nu vor împlini lucrarea. Această idee este foarte greșită. Scripturile cât și Spiritul profeției învață împreună că la sfârșit Dumnezeu Se va manifesta în așa deplină măsură în biserică sfârșitului, încât despre lucrarea sa este scris: „Pământul s'a luminat de slava lui”. Apoc. 18, 1. „Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine. Căci iată, întunerecul acopere pământul, și negură mare popoarele; dar peste tine răsare Domnul, și slava Lui se arată peste tine”.

Deplângem faptul că unii din biserică adventă se întorc la cele lumesti. Dacă nu se vor pocăi curând, în scurt timp se vor vedea pierduți, deoarece acumă lucrurile merg repede. Totuși așteptările lui Dumnezeu față de biserică Sa vor fi deplin împlinite în strigătul cel tare al întregii solii îngerești”.

„Mi-a fost arătat timpul când se încheie a treia solie îngerească. Puterea lui Dumnezeu odihni asupra poporului lui Dumnezeu; ei își împlinise lucrarea, și erau pregătiți pentru ceasul încercării care le sta în față. Ei primise ploaia târzie, sau înviorarea dela fața Domnului, și mărturia vie fusese reînviată”. — Idem, p. 251.

Dumnezeu așteaptă ceva dela noi

Domnul nu este nerezonabil în ce așteaptă El din partea copiilor Săi, însă trebuie amintite două lucruri. Primul, atunci când pătrunse păcatul, Dumnezeu nu a coborât principiile de bine și rău. Noi avem aceleași sfinte porunci ca și Adam. Al doilea, Domnul așteaptă mai mult dela poporul Său în timpuri întunecoase, sau în locuri grele. Sunt unii creștini cari vor să treacă prin viață în mod neturburați și ușor. Dumnezeu Se poartă cu ei cu multă bunătate — poate fiindcă vede slăbiciunea lor. Sunt alții cari au mari cercări. Dumnezeu pare a cere mai mult din partea lor. Nu putem însă spune că cu cât ispitele sunt mai mari cu atâta sunt mai mari și așteptările din partea lui Dumnezeu.

Este minunat și mișcător gândul că Domnul așteaptă ceva din partea fiecăruia dintre noi, chiar și cel mai umil. El niciodată nu ne desamăgește:

„Domnul va face mult mai mult decât să împlinească cele mai înalte așteptări ale acelor cari își pun încrederea în El”. — „Profeți și Regi”, p. 387. Și noi nu ar trebui niciodată să-L desamăgim. Dar unii vor spune: „Este prea puțin, sau nimic ce aș putea face pentru Dumnezeu”. Nimeni să nu simtă însă în felul acesta. Dumnezeu așteaptă servire personală, deseori în lucruri mici, și El niciodată nu așteaptă dela noi ceva cu neputință, căci dacă nu putem face un lucru, putem face un altul.

În timpul acesta Dumnezeu trezește în inimile omenești noi dorințe după lumină și nădejde. El așteaptă să le împlinim prin Cuvântul Vieții. Astăzi, oameni îndurerăți se găsesc pretutindeni. Dumnezeu așteaptă să le ducem mângâiere. La fiecare pas întâlnim mulți oameni flămânzi și în greutăți. Dumnezeu așteaptă să-I ajutăm. Mulți tineri de azi, ademeniți de păcat, sunt pe punctul de a se întoarce împotriva lui Isus. Dumnezeu așteaptă din partea noastră să-i aducem a se hotărî pentru El. În multe biserici sunt neînțelegeri. Dumnezeu așteaptă dela noi să exercităm o influență pentru pace, deseori prin biruința tăcerii și a rugăciunii.

Pregătirea inimii

Să luăm aminte la anumite lucruri pe cari Domnul, mai presus de orice le așteaptă din partea noastră. Primul lucru ce-l așteaptă din partea poporului Său este sfințirea vieții. Pentru un predicator este un lucru mult mai mare de a fi neegoist decât priceput la vorbire. Mult mai mult onorează pe Isus vieța zilnică a unui membru în căminul și la lucrul său ca copil al lui Dumnezeu, decât orice fel de lucrare misionară pe care ar face-o. Nicio activitate și nicio dăruire de bani cum și nicio faptă de milă, oricât ar fi acestea de necesare, nu poate înlocui adevărata sfințenie. Ținta noastră supremă este de a fi pregătiți a întâmpina pe Domnul. Niciun Adventist nu ar trebui să se ducă seara la culcare fără a ști în inima sa că este pregătit a întâmpina pe Domnul. Copiii lui Dumnezeu, asemenea lui Enoh și lui Ilie, trebuie să umble cu Dumnezeu.

Domnul a încredințat bisericii Sale solia adventă a adevărului prezent. El așteaptă dela copiii Săi să păzească această comoară divină. Astăzi trebuie să studiem din nou doctrinele soliei advente. Fiecare dintre ele trebuie înțeleasă lămurit. În acest sistem al adevărului sunt principii speciale, cum de exemplu păzirea Sabatului, zecimea și cumpătarea; și fiecare adevăr cere ascultare, oricare ar fi situația. Observați cu atenție aceste cuvinte: „Nimeni nu poate să se găsească într-o așa situație încât să nu poată asculta pe Dumnezeu”. „Nu există vreun lucru care să facă a fi cu neputință a asculta de Dumnezeu”. — „Schife din vieța lui Pavel”, p. 296.

Sforțări unite în vestirea soliei în lume

Domnul așteaptă din partea bisericii Sale să vestească această veșnică solie în lumea întreagă. „Biserica lui Hristos este unealta lui Dumnezeu pentru vestirea adevărului; ea este împuternicită de El a face o lucrare deosebită; și dacă este credincioasă lui Dumnezeu, ascultătoare poruncilor Sale, înlăuntrul ei se va găsi strălucirea puterii divine. Dacă ea va onora pe Domnul Dumnezeu, nu există putere care să i se împotrivescă. Dacă va fi credincioasă consacrării ei, forțele vrăjmașului nu vor mai fi în stare să o copleșească după cum pleava nu poate să se împotrivescă vârtejului de vânt”. — „Mărturii”, Vol. VIII, p. 11.

Această solie adventă trebuie să schimbe inimile noastre, să ne lumineze căminurile și să fie dusă vecinilor noștri și în locurile unde trăim. Dar aceasta nu este de ajuns. Fiecare adventist de pe pământ este dator să ajute vestirii soliei în tot restul lumii. Adventiștii au răspunderea ducerii soliei în lumea întreagă. Lucrarea aceasta trebuie să fie făcută în așa chip încât să nu ridice prejudecăți, pe cât posibil. Noi nu trebuie să ne ocupăm de politică. Noi nu ar trebui să facem lupte de partide ca cei din lume. Datoria noastră este de a face cunoscut pe Hristos. Noi trebuie să prezentăm mărirea Lui în așa fel încât să câștigăm pe cei curați cu inima în vederea unei iubiri reînnoite față de Mântuitorul. Noi trebuie să propovăduim frumusețea, dreptatea și iubirea celor zece porunci. Această mare însărcinare cere tot ce avem noi mai bun. Noi trebuie să consacram gânduri, timp, bani, copii și totul pentru a face cunoscut solia mântuitoare prin Isus.

Domnul așteaptă o hotărîtă schimbare

Sunt timpuri când anumite scăderi nu înseamnă pierdere finală, dar sunt alte vremuri când anumite scăderi sau neatingeri a țintei să ducă la distrugere completă. Acum ne găsim într'un timp ca acesta. Biserica ca un tot va triumfa în chip glorios, dar care va fi situația noastră ca membri în parte? Oare vom avea noi experiența ucenicilor dinainte de Rusalii, sau cea după? Credincioșii noștri din toate țările sunt ei credincioși lui Dumnezeu? Oare vor fi gata ei mai bine să moară decât să fie neascultători de Dumnezeu? Și cei cari se găsesc în țări pline de prosperare sunt credincioși Domnului? Răspunsul la aceste întrebări este personal. Sunt eu plăcut Domnului? Vieța și lucrarea mea este așa după cum dorește Dumnezeu să fie?

Timpul acesta cere schimbări și reforme hotărîte atât în ce privește predicatorii cât și membrii. Dacă trebuie să ne măsurăm după așteptările lui Dumnezeu atunci trebuie să avem o viziune mai limpede, o credință mai tare și o ascultare mai strictă, în-

soțite de o mai stăruitoare rugăciune și un mai mare zel misionar. „Am văzut pe unii cari cu credință tare și cu strigăte desperate se rugau stăruitor la Dumnezeu. Fața le era palidă, și foarte îngrijorată, dovedind lupta dinăuntru lor. Pe fața lor se zugrăvea tărie și seriozitate; picături mari de sudoare picau de pe fruntea lor... În vreme ce aceia cari se rugau, stăruiau în strigătele lor pline de râvnă, din când în când venea dela Isus o rază de lumină ca să le îmbărbăteze inima, și să le lumineze fața”. — „Experiențe și Viziuni”, p. 243. Lucrul acesta nu va putea fi săvârșit în vremea aceasta printr’o lucrare cu jumătate de inimă sau luată în chip ușuratic. Domnul cere astăzi o deplină nouă ordine de lucruri în fiecare Conferință, misiune, biserică și cămin adventist.

Oare nu ne vom lua timp a medita cu atenție asupra planului lui Dumnezeu în legătură cu aceste mari întâmplări ce au loc în aceste zile? Această

biserică adventă nu poate niciodată să facă față așteptărilor lui Dumnezeu fără o adevărată renaștere și transformare spirituală prin trăirea lui Hristos în lăuntru nostru. Prin Spiritul Sfânt trebuie să ajungem la o nouă experiență și la o nouă putere. Ca Adventiștii să dea greș în acest timp ar însemna o pierdere mare pentru ei. Numai atunci când va apărea Isus pe norii cerului își vor da seama cei necredincioși de aceea ce au pierdut. Lumea de astăzi vorbește despre greutate. În planul lui Dumnezeu însă, problemele actuale atât de grele și pline de frământări ale minții vor aduce o mare înaintare Evangheliei Sale. Lunile cari ne stau în față trebuie să căutăm a le face a fi cele mai mărețe și mai bune din viața noastră, printr’un efort misionar mai mare și mai îndrăzneț decât am văzut cândva. Domnul așteaptă din partea poporului Său să fie plin de curaj, și în aceste vremuri să-și pună toată încrederea în Hristos.

Tinerii și lucrarea lor

(De cetit Sâmbătă 13 Decembrie, dimineața)

Tu, tineret advent, ai fost ales dintre milioanele de alți tineri pentru o lucrare nespus de deosebită, într’o vreme excepțională.

Razele luminii profetice sunt îndreptate încă din timpuri vechi asupra evenimentelor pe cari le-ați văzut ieri, pe cari le vedeți azi, și cari se vor întâmpla mâine. Am ajuns într’o vreme de răscruce în istoria lumii cum și în istoria lucrării advente. Spiritul profetic a descris tabloul zilelor noastre astfel:

„Furtuna este pe drum, vine; iar noi trebuie să ne pregătim pentru furia ei... Mii de vapoare vor fi scufundate în adâncurile mării. Corăbii vor merge la fund, și vieți omenești vor fi sacrificate cu milioanele. Incendii vor izbucni pe neașteptate, și nicio sfortare omenească nu va fi în stare să le stingă. Palatele pământului vor fi mistuite de furia flăcărilor. Dezastrele pe căile ferate vor ajunge din ce în ce mai dese; distrugeri, încurcături, ciocniri și moarte fără o cât de scurtă prevestire, vor avea loc pe marile linii de comunicație. Sfârșitul este aproape, timpul cercării este pe sfârșite”. — „Solii pentru tineret”, p. 68. „Furtuni, cutremure, uragane și incendii vor semăna pretutindeni nimicire, până ce inimile oamenilor își vor pierde curajul de teamă și privind lucrurile cari vor avea loc pe pământ”. — „Mărturii”, vol. 6, p. 53. „Pentru a-și ajunge scopul, el (Satana) atâță patimile cele mai rele ale sufletului, și apoi asvârle în veșnicie victimele sale scäldate în viciu și sânge”. — „Marea Luptă”, p. 589.

În felul acesta sunt descrise în mod lămurit

evenimentele din zilele din urmă, adică: distrugeri, incendii, sabotaj în ce privește transporturile și în industrie, prădarea caselor, ogoarelor și fabricelor, urmate toate în mod firesc de foamete și boală.

Dar această distrugere a lucrurilor materiale, împreună cu suferința ce rezultă din ea, nu sunt decât lucruri preliminare scopului final al marelui nimicitor, care scop este sclavia spiritului omului și constrângerea conștiinței. Acest conflict este gata să izbucnească. „Dumnezeu nu constrânge niciodată voința sau conștiința; dar grija continuă a lui Satana — să aibă control deplin asupra acelor pe cari nu-i poate amăgi într’alt fel — este constrângerea prin cruzime. Prin groază sau forță el caută să stăpânească conștiința și să-și atragă laudă. Pentru atingerea acestui scop, el lucrează nesocotind legea lui Dumnezeu”. — „Marea Luptă”, p. 591. „Ne aflăm în pragul unor mari și solemne evenimente. O mare parte din profetii stau gata să se împlinescă cu mare grabă. Fiece element al forții stă gata a-și face lucrul. Istoria se va repeta; vechile împotriviri vor reînvia, și primejdia va pândi pretutindeni pe copiii lui Dumnezeu”. — „Mărturii pentru predicatori”, p. 116.

Chemarea adresată tineretului

Ne grăbim spre timpul când numai tinerii vor putea duce lucrul mai departe. „În ultimele scene ale istoriei acestui pământ, mulți din acești copii și tineri vor uimi lumea prin mărturia lor în favoarea adevărului, care va fi dată în simplitate,

totuși cu mult curaj și putere". — „Sfaturi pentru profesori”, p. 166. „In ce privește vestirea adevărului ei vor face o lucrare pe care lucrătorii mai în vârstă nu o pot face, deoarece calea le va fi închisă”. — Idem. p. 176.

Tu, tineret advent, ai o chemare puternică din cer pentru a lucra. „Dumnezeu are nevoie de vigoarea, zelul și curajul tineresc. El a ales pe tineri să ajute la înaintarea lucrării Sale. Pentru a plănuși cu minte limpede și a executa cu mână curajoasă se cere puteri proaspete și depline. Tinerii și tinerele sunt invitați a-și consacra lui Dumnezeu tăria tinereții lor, pentru ca prin folosirea puterilor lor, prin gânduri pline de vioiciune și acțiuni pline de vigoare, ei să poată aduce mărire Lui și mântuire concetățenilor lor”. — Idem p. 535.

„Dumnezeu vă chiamă pe voi, tinerilor. El chiamă întreaga armată de tineri plini de curaj și de însuflețire, și cari au o adâncă iubire pentru Hristos și pentru adevăr”. — „Solii pentru tineret”, p. 171.

„Astăzi El are nevoie de tineri și tinere puternici și dezvoltati la minte și corp. El dorește ca ei să depună în lupta contra principiilor, puterilor și răutăților spirituale, puterile proaspete și sănătoase ale creierului, oaselor și muschilor”. — „Sfaturi pentru profesori”, p. 538.

Vremurile de luptă și de criză au atras totdeauna pe tineri. Tinerii au luat mereu parte la războaiele lumii, și au croit totdeauna drumuri noi, fiind inițiatorii marilor mișcări. Tineretul a răspuns totdeauna chemării la lucru, dar chemarea adresată lor astăzi de Dumnezeu întrece în importanță orice chemare adresată vreodată tineretului. „Vă scriu, tinerilor, . . . fiindcă sunteți tari, și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi”. 1 Ioan 2, 13. 14. Fiind bogați în nădejde și credință, în curaj și credincioșie, în tărie și stăruință, și fiind în stare să se adapteze stărilor noi și schimbătoare, Dumnezeu v'a ales pe voi. Dumnezeu are nevoie de voi; lucrarea Lui are nevoie de voi. Oamenii naufragiați și descurajați cari s'au prăvălit în adâncurile evenimentelor din vremurile acestea, au nevoie de voi. Ei au nevoie de încurajarea și puterea soliei pe care o cunoașteți voi. Ei au nevoie de ajutorul brațului vostru puternic.

Ascultați: „Hristos chiamă voluntari ca să se înroleze sub stindardul Său, și să poarte stindardul crucii înaintea lumii”. — „Solii pentru tineret”, p. 21. Aceasta e o chemare la cruciadă, și voi sunteți purtătorii stindardului. Stindardul crucii înălțat sus va fi locul de adunare în acest ultim conflict puternic.

Primejdie și ocazie

Din acea zi din vechime când fulgere luminoase străbătură întunerecul Calvarului și străluciră în jurul crucii, până în timpul mișcării prezente, cru-

cea a fost locul de strângere al oamenilor puternici, curajoși și consacrați. În fața crucii, o putere necunoscută pune stăpânire pe inimile oamenilor. Aceasta îi mișcă, îi înalță, îi liberează și îi atrage spre Cel care a proslăvit crucea. Acesta e simbolul unei iubiri puternice care străbate abisul păcatului și înconjoară un neam robit. Crucea este un simbol al liberării și al iubirii.

Stindardul crucii are de scop să unească pe bărbați și femei în lupta împotriva marelui urzitor de robie, Satana. În inimile oamenilor, „acolo unde ar trebui să fie tronul lui Dumnezeu, Satana și-a așezat tronul lui. . . . Hristos spune: „Unde și-a așezat Satana tronul, acolo va sta crucea Mea. Satana va fi alungat, și Eu voi fi înălțat spre a atrage pe toți oamenii la Mine. Eu voi deveni centrul lumii mântuite”. — „Mărturii”, Vol. 6, pp. 236. 237. „Numai puterea crucii este în stare să smulgă pe om din puternica legătură a păcatului”. — „Solii pentru tineret”, p. 105. Dumnezeu vă chiamă să ridicați stindardul crucii și să-l așezați în inimile oamenilor.

Stindardul crucii

În această oră întunecoasă și tragică când mulți oameni sunt în primejdia de a aluneca înapoi spre barbarism și robie, Dumnezeu v'a ales ca purtători de stindard, spre a înălța steagul crucii. Voi cunoașteți calea. Voi cunoașteți pe Cel care este calea. Această emblemă a crucii purtată de voi va îndruma calea. Un stegar trebuie să cunoască calea.

Voi sunteți liberi. Voi cunoașteți adevărul care poate face pe oameni liberi. Un stegar trebuie să fie el însuși liber dacă vrea să strângă și să conducă pe oameni în lupta lor pentru împărăție.

Voi aveți vieață. Voi cunoașteți pe Cel care este vieața. El rămâne în inima voastră prin credință, și voi trăiți vieața Lui. Stegarul trebuie să cunoască puterea vieții Sale veșnice dacă vrea să biruiască.

Un stegar trebuie să cunoască realitățile serviciului său. Primejdii îi pândesc la orice pas. Vrăjmașul e hotărît să dea jos stindardul și să descurajeze pe cei cari se luptă pentru împărăție. Pagina istoriei sunt înroșite cu sângele eroilor cari „nu și-au iubit vieața până la moarte”. Chiar și în timpul din urmă oamenii au suferit ca martiri din cauza crucii, dar „dacă răbdăm, vom și împărăți împreună cu El. Dacă ne lepădăm de El, și El Se va lepăda de noi”. 2 Tim. 2, 12.

În limba chineză, pentru cuvântul „criză” avem cuvântul „waji”, cu o însemnătate deosebită. Acest cuvânt e compus din două vorbe, cari înseamnă „primejdie” și „ocazie”. Orice criză se compune din primejdie și din ocazie. Dar noi nu trebuie să ne oprim privirea asupra primejdiilor acestei cru-

ciade, ci mai trebuie să știm că tocmai acolo unde este locul primejdiei mai mari, este locul celei mai mari ocazii și biruințe.

Tânără Estera, în palatul său oriental, amenințată cu moartea care aștepta și pe poporul ei, se ridică maiestos pentru chemarea și ocazia ce îi veni odată cu primejdia. „Voiu intra la împărat, și, dacă va fi să pier, voi pieri”. Estera 4, 16. Cuvintele ei au mișcat inimile tineretului din acea zi măreață când fapta sa eroică aduse liberare și biruință poporului ei. Ea nu a dat dovadă de o devotare cu jumătate de inimă, și rezultatul a fost sigur. Vremurile grele, cu primejdiile și ocaziile lor, cer inimi consacrate deplin, „măsuri pline”.

Mulți tineri cunosc primejdiile și ocaziile luptei de astăzi. Un tânăr scria de curând Secretarului Misionarilor Voluntari din conferința sa despre experiența lui din câmp. „Până acum am fost tare norocos. Domnul a fost cu mine. Am fost făcut gornist și căprar. Vieța devine mai serioasă. Rugați-vă pentru mine ca să duc o vieță de adevărat creștin”.

Aceste mari cantonamente și fabrici aduc cu ele problemele lor, dar ele își au și ocaziile lor. Unii din voi au fost sau vor fi chemați pe câmpuri de luptă, sau în alte locuri să îndeplinească servicii importante. Nu este o întâmplare că vă găsiți acolo. Dumnezeu cel mare care de pe tronul Său din cer conduce mișcările oamenilor și națiunilor, și care-Și conduce pe stegarii Săi, a lăsat ca voi să fiți puși acolo. El are planul și locul Său pentru fiecare din voi, și dorința Lui este ca voi să ridicați acolo stindardul crucii mărturisind pentru El.

Poate unii din voi vor fi chemați în câmpuri misionare, unde, printre oameni deosebiți, cu obiceiuri ciudate și limbi necunoscute, trebuie să înalțe crucea. În acel loc depărtat trebuie să dați mărturie pentru Isus.

Nevoia de pregătire

Față cu ocaziile ce ni se prezintă într'un timp ca acesta, ce fel de bărbați și femei ar trebui să fim! A părăsi pe Dumnezeu în această oră, înseamnă trădare. Dumnezeu are nevoie de voi, tineri. „Cea mai mare nevoie a lumii este nevoia de bărbați, cari să nu se lase cumpărați sau vânduți, și cari în adâncul sufletului lor sunt sinceri și onești; bărbați cari nu se tem de a numi păcatul cu numele său adevărat; bărbați a căror conștiință se îndreaptă către datorie ca și acul magnetic către pol: bărbați cari vor sta pentru dreptate, chiar dacă s'ar nărui cerul”. — „Educație”, p. 54.

Cu câtă stăruință ar trebui să căutăm noi acea pregătire care ne va face potriviți pentru ocaziile acestei ore mărețe. Pare destul de curios ideea: Calea supunerii este calea puterii. A te supune lui Hristos nu este un fapt de pasivitate. Dimpotrivă, dacă suntem supuși, înseamnă că am ajuns stăpâ-

niți de El, că El ne va călăuzi, și că noi am ajuns ascultători de El luptând după îndrumările Lui. „Când sufletul se predă lui Hristos, o putere nouă ia în stăpânire inima cea nouă. Se produce o schimbare pe care omul nu o poate face niciodată prin sine însuși. Este o lucrare supra-naturală care aduce un element supra-natural în natura omenească”. — „Hristos, Lumina lumii”, p. 273.

Lupta lui Hristos împotriva lui Satana devine lupta noastră; tabăra Sa, tabăra noastră; cauza Sa, cauza noastră. „Dacă noi îngăduim, El Se va identifica cu gândurile noastre și cu tendințele noastre în așa măsură, ar lega așa de mult inima și mintea noastră cu voința Sa, încât atunci când ascultăm de El, vom împlini propriile noastre impulsii. Voința rafinată și sfințită va afla cel mai înalt deliciu în slujirea Lui”. — „Hristos, Lumina lumii”, p. 567.

„Duhul Domnului va veni peste tine, vei prooroci cu ei, și vei fi prefăcut într'alt om”. 1 Sam. 10, 6.

Această vieță nouă, această schimbare în devotarea credinței noastre este primul pas către acel minunat viitor pe care El ni-l pregătește. De aci înainte faceți parte dintr'o mișcare ce cuprinde atât cerul cât și pământul. „Am văzut cerul deschis, și iată că s'a arătat un cal alb! Cel ce sta pe el, se cheamă ‚Cel credincios’ și ‚Cel adevărat’, și El judecă și Se luptă cu dreptate. Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununi împărătești, și purta un nume scris, pe care nimeni nu-l știe, decât numai El singur. Era îmbrăcat cu o haină muiată în sânge. Numele Lui este: ‚Cuvântul lui Dumnezeu’. Oștile din cer îl urmau călări pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb și curat. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită, ca să lovească Neamurile cu ea, pe cari le va cărmui cu un toiag de fer. Și va călca cu picioarele teascul vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu. Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: ‚**Împăratul împăraților și Domnul domnilor**’”. Apoc. 19, 11—16.

Făgăduințe mari și minunate

Ajutat de puterile cerului, victoria este asigurată. Vor fi de adus mari sacrificii și de dus grele lupte cu vrăjmașul credinței, Satana, dar biruința este sigură și făgăduințele biruitorului ne aparțin.

Am suferit noi de foame din cauza credincioșiei noastre față de adevărul lui Dumnezeu? „Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu”. Apoc. 2, 7. „Celui ce va birui îi voi da să mănânce din mana vieții”. Vers. 17. Sunt vesmintele noastre uzate sau rupte din cauza sacrificiului și luptei? „Cel ce va birui va fi îmbrăcat astfel în haine albe”. Apoc. 3, 5. Sunt unii părăsiți de familie și prieteni și lăsați să lupte singuri cu greutățile? „Pe cel ce va birui îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu

și nu va mai ieși afară din el. Voi scrie pe el numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim". Versul 12. „Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie". Versul 21. Ni se pare oare că vom fi copleșiți de acele forțe ce par mai tari decât noi? „Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele, îi voi da stăpânire peste Neamuri... Și-i voi da luceafărul de dimineață". Apoc. 2, 26. 28.

Nouă, ori unde ne-am afla — acasă, în câmp,

în atelier — purtând cu credincioșie stindardul crucii, ne vine această solie: „Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului". Apoc. 3, 10. De aceea este timpul venit ca fiecare din noi să aleagă pe Hristos și crucea Sa. Dumnezeu vă chiamă pe voi, tineret advent, la un viitor măreț și eroic. Vom răspunde noi astăzi chemării Sale? Ne vom supune inimile Lui și vom duce stindardul crucii ori unde ne va trimite El, Hristos, biruitorul? Dumnezeu să ne ajute la aceasta.

Hristos în voi, nădejdea slavei

(De cetit Sâmbătă 13 Decembrie, după amiază)

Subiectul acestei ultime lecturi din Săptămâna de Rugăciune este sugerat de următorul text biblic:

„Căroră Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei". Col. 1, 27.

Autorul mântuirii noastre nu ne-a lăsat în nicio îndoială cu privire la mijloacele și chipul în care El împlinește această mântuire. Inspiratul scriitor al acestei epistole prezintă unele adevăruri adânci dar în același timp simple. Aceste adevăruri sunt tot atât de importante în viața spirituală și spre binele bisericii astăzi, ca și atunci când au fost adresate pentru prima dată „cătore sfinții și frații credincioși în Hristos, cari sunt în Colose". Vers. 2.

Auzind despre credința pe care acești frați o aveau în Isus Hristos, Apostolul scrisese pentru a-și exprima mulțumirea către Dumnezeu și a-i asigura pe ei despre **nădejdea** orânduită pentru ei în ceruri. Apoi el continuă să clădească pe această credință arătând legătura între Isus Hristos și fiecare credincios, și calea pe care nădejdea putea fi împlinită. Efectul acestei legături era ca „voi, cari odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v'a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină". Vers. 21. 22.

Ce minunată transformare este prezentată aici! Cei cari fusese străini și vrăjmași din pricina faptelor rele sunt împăcați cu Dumnezeu prin Isus Hristos și devin **sfinți, fără prihană și fără vină**. Astfel așa fiindte păcătoase cum suntem noi ajungem a fi pregătiți pentru împlinirea acestei nădejdi orânduite pentru noi în ceruri.

Dumnezeu a găsit potrivit să descopere înțelegerii noastre taina care pentru veacuri a fost ascunsă. Făcând aceasta El a descoperit bogățiile cele nemăsurate ale adevărului divin — „**Hristos în voi, nădejdea slavei**".

În străduința noastră de a înțelege un adevăr adânc și de cea mai mare importanță, să nu căutăm a folosi în legătură cu ea argumentarea și filosofia. Lămurit și simplu, adevărul descoperit aici este că nădejdea noastră de a fi mântuiți în împărăția lui Dumnezeu depinde numai și în totul de faptul ca să avem pe Hristos **în** noi. Fără El, departe de El, fără locuirea Lui în noi, nu poate exista mântuire din păcat. Nu există decât un mijloc prin care decăderea păcătoasă a firii noastre poate fi învinsă, și acesta este de a avea pe Hristos locuind în inimile noastre prin credință.

Calea omenească

Oamenii fără de Hristos vor face totul pentru a ajunge la un merit, sau să potolească mânia zeilor lor. Ei își vor pedepsi corpurile și vor îndura suferință și durere. Ei sunt gata să se culce pe un pat cu cuie, să facă penitență, să rabde de foame, să facă peregrinajii lungi și obositoare, să urce scări sfinte, în credința că prin acestea vor putea ajunge să câștige favoarea și să devină sfinți. Sunt născocite o mie și una de căi în încercarea fără de folos din partea omului de a atinge neprihănirea. Toate acestea sunt cu totul nefolositoare și în cele din urmă se dovedesc a nu ajuta cu nimic întru atingerea scopului dorit.

Calea divină

Invățăturile Sfințelor Scripturi sunt lămurite și pozitive în ce privește marele adevăr că, pentru a fi un adevărat urmaș al lui Hristos, credinciosul trebuie să aibă pe Hristos locuind în lăuntruul său. Adevărul acesta este atât de lămurit arătat încât un adevărat creștin, din punct de vedere biblic, poate fi definit ca o persoană **locuită** de Hristos.

Simplă cunoaștere cu mintea despre Hristos și adevărurile Evangheliei nu fac pe cineva creștin.

Cineva poate fi membru al bisericii, să se conformeze tuturor formelor exterioare de închinare, și totuși să fie în totul lipsit de experiența absolut necesară unui adevărat creștin.

Isus locuiește în noi prin Spiritul Sfânt

Adevărunile Evangheliei trebuie să fie dovedite în viața fiecărui om pentru a putea să devină de folos. Aceasta este o lucrare divină, și ea este săvârșită prin Spiritul Sfânt. Ingrijindu-Se de această experiență, Isus spunea: „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-l poate primi, pentru că nu-l vede și nu-l cunoaște; dar voi îl cunoașteți, căci rămâne cu voi, și va fi în voi. Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi... În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine, și că Eu sunt în voi”. Ioan 14, 16—20.

Aci Isus prezintă în chip lămurit faptul că Spiritul Sfânt avea să ia locul Lui în inimile și viețile urmașilor Săi.

„Duhul Sfânt este locuitorul lui Hristos, dar fără corp omenesc și liber de așa ceva. Impiedecat de corpul omenesc, Hristos nu putea să fie personal în orice loc. De aceea era spre binele lor ca El să trimeată Duhul Sfânt ca urmaș al Său pe pământ. Nimeni nu mai putea spune că are un avantaj din cauză că se găsea într'un anumit loc sau pentru că avea legătură personală cu Hristos. Prin Duhul Său, Domnul Hristos, era la îndemâna tuturor”. — „Hristos, Lumina lumii”, p. 568.

Din ziua de Rusalii și până acuma Spiritul Sfânt a săvârșit lucrarea încredințată Lui de Domnul Isus; adică: reprezentarea Lui în lume; locuirea în inimile și viețile urmașilor Săi; reproducerea vieții lui Hristos în viața urmașilor Săi. Experiența de a avea pe Hristos locuind în inima și viața credinciosului de pe pământ este în mod vădit descrisă de apostolul Pavel: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, Care m'a iubit și S'a dat pe Sine însuși pentru mine”. Gal. 2, 20.

Același bărbat, care prin inspirație, scrisese cuvintele: „Hristos în voi, nădejdea slavei”, își dădu mărturia sa personală că el fusese răstignit cu Hristos; adică vechea lui viață de păcat fusese dată morții, și că viața pe care el o trăia acuma era o viață nouă, viața lui Hristos. El nu lua în discuție ideea unei vieți veșnice sau a nemuririi, dar el mărturisea asupra faptului că viața și caracterul lui Hristos fusese zilnic și ceas cu ceas reprodus în viața pe care el o trăia în carne.

„Pavel înțelese că puterea nu stătea în el în-

suși, ci în prezența Spiritului Sfânt, a cărui minunată influență îi umplea inima, aducând fiecăruia cuget în supunere lui Hristos. El vorbea despre sine în felul acesta: „Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorîrea Domnului Isus, pentru **ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru**". În învățăturile apostolului, Hristos era figura centrală. El spunea: „Trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine”. El fusese ascuns; Hristos era descoperit și proslăvit”. — „Faptele Apostolilor”, p. 251.

Experiența lui Pavel să fie și a noastră

Fiecare credincios trebuie să fie în stare a aduce aceeași mărturie ca și Apostolul. Experiența lui nu era ceva deosebit rezervat numai lui. Ea alcătuia acea viață prezentată de Scripturi ca fiind normală viață zilnică și experiență a **fiecărui** adevărat creștin. A fi un adevărat creștin înseamnă a avea pe „Hristos în voi, nădejdea slavei”.

„Pentru inima care a fost curățită, totul este schimbat, Schimbarea caracterului este dovada în fața lumii că Isus Hristos locuiește în noi. Spiritul lui Dumnezeu dă naștere la o nouă viață în suflet, aducând gândurile și dorințele în ascultare de voința lui Hristos; și omul lăuntric este reînnoit după chipul lui Dumnezeu. Bărbați și femei, slabi și rățacitori, arată lumii că puterea răscumpărătoare a harului poate să facă astfel ca un caracter nedesăvârșit să ajungă armonios și să dea roade din belșug”. — „Profeți și Regi”, p. 233.

Fiecare din noi să-și cerceteze în mod personal viața și purtarea sa creștină în lumina acestei lămurite probe a adevăratului creștinism.

„Credința în Hristos numai ca Mântuitor al lumii nu poate aduce niciodată vindecare sufletului. Credința care mântuește, nu e numai o simplă admitere a adevărului Evangheliei. Adevărata credință este aceea, să primești pe Hristos ca Mântuitor al tău personal. Dumnezeu dădu pe Fiul Său unul născut pentru ca **eu**, crezând în El, să nu pier, ci să am viața veșnică. Când vii la Hristos potrivit cuvântului Său, eu trebuie să cred că primesc harul Său mântuitor. Iar viața pe care o primesc eu acum, eu trebuie s'o „trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m'a iubit și S'a dat pe Sine însuși pentru Mine””. — „Divina Vindecare”, pp. 45, 46.

Insemnătatea credinței

Din aceste texte biblice și citate reiese că credinței trebuie să i se dea o atenție cu totul deosebită. Apostolul spune lucrul acesta în chip lămurit prin următoarele cuvinte: „Hristos să locuiască în inimile voastre **prin credință**”. Efes. 3, 17.

Observați de asemenea propozițiunea de mai

sus care spune că „adevărată credință este aceea, să primești pe Hristos ca Mântuitor al tău personal”. Experiența primirii lui Hristos înlăuntrul inimii nu este o experiență care vine asupra bisericii în masă. Ea este o lucrare individuală, o experiență personală. Isus spune: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el”. Ioan 14, 23.

Încă, El ne dă o altă ilustrare a dorinței Sale de a locui în noi. „Iată Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voiui cina cu el, și el cu Mine”. Apoc. 3, 20.

El nu forțează să intre. El stă la ușă și bate. El chiamă pe cel care este înăuntru. Dar nu este de ajuns a auzi ciocănitura Sa, sau chemarea Sa. Credința are de îndeplinit o parte aci. Credința trebuie să sară la ușă, să o deschidă larg, și să invite pe Isus să intre și să locuiască înăuntru.

Temple omenești

În felul acesta inima omenească devine templul lui Dumnezeu.

„Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu, și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu, căci templul lui Dumnezeu este sfânt, și acela sunteți voi”. 1 Cor. 3, 16. 17. Niciun om nu poate scoate singur relele cari au pus stăpânire pe inima lui. Singur Hristos poate curăți templul sufletului. Dar El nu vrea să vie cu de-a-sila Prezența Lui va curăți și va sfinți sufletul, așa încât să poată fi un templu pentru Domnul, și un locaș al lui Dumnezeu prin Duhul”. — „Hristos, Lumina lumii”, p. 130.

Adevărații creștini

Câți cari pretind că sunt creștini, sau cari poate aparțin bisericii, pot face față cercării, și împreună cu Pavel să poată mărturisi că „Hristos locuiește în mine”? Aceasta nu este o atitudine trușă, nu este o pretenție fariseică. Fiecare ins trebuie să înțeleagă deosebirea între o pretenție de creștinism cu numele și o adevărată viață și experiență creștină care izvorăște din viețuirea launtrică a lui Hristos în inimă. Cel în a cărui viață este nutrit păcatul și este menținută iubirea de lume, este înveșmântat în mantia pângărită a îndreptăririi de sine. Într-o asemenea viață nu există nicio putere de viață care să biruiască păcatul și lumea. În celălalt, viața de păcat este răstignită. Iubirea de lume este izgonită.

Când prin credință Hristos este primit să locuiască în inimă, El vine să schimbe viața. Inima poate fi asemenea unei grădini năpădită de buruieni vătămătoare și plante sălbatice. Dar venind în viață, el o transformă. El desrădăcinează buruienile și nimicește plantele sălbatice. El înfrumu-

șează grădina sufletului. El o stăpânește și o aduce sub ascutarea Sa. El domnește pe tronul unei asemenea inimi. În felul acesta însușirile proprii Sale vieți și ale caracterului Său sunt transplantate în viața și caracterul celui care se predă cu totul conducerii Sale.

Lucrarea dumnezeiască asupra inimii

„Domnul Isus face experiențe asupra inimilor omenești prin dovedirea îndurării și a harului Său nemărginit. El săvârșește transformări atât de uimitoare încât Satana, cu toată lăudăroșia sa de biruitor, cu toată confederația de răutate adunată împotriva lui Dumnezeu și a legii cârmuirii Sale, stă și îi privește ca o cetate de nebiruit pentru sofisticările și amăgirile lui. Ei sunt pentru ei o taină de neînțeles. Ingerii lui Dumnezeu, serafimi și heruvimi, puteri însărcinate să conlucreze cu uneltele omenești, privesc la ei cu uimire și bucurie, văzând că acești oameni căzuți, odată copii ai mâniei, prin formarea lui Hristos sunt aduși să-și desvolte caractere după asemănarea divină, spre a lua o parte importantă în lucrările și bucuriile cerului”. — „Mărturii pentru Predicatori”, p. 18.

Vom deschide noi inimile noastre pentru rezultatele unei experiențe atât de minunată?

Indreptățirea prin credință

Fericita experiență de a avea pe „Hristos în voi, nădejdea slavei”, poate fi descrisă și ilustrată în diferite chipuri. Când Hristos, prin lucrarea Spiritului Sfânt, își face locaș în inima omului, El săvârșește pentru acea persoană o lucrare de îndreptățire. Când primim pe Domnul, Neprihănirea noastră (Ier. 23, 6) în inimile noastre, noi intrăm în experiența îndreptăririi prin credință.

„Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați”.

„Neprihănirea este sfințenie, asemănare lui Dumnezeu; și Dumnezeu este iubire”. Ea este conformare la legea lui Dumnezeu; căci „toate poruncile Tale sunt drepte”; și iubirea este împlinirea legii”. Neprihănirea este iubire, și iubirea este lumina și viața lui Dumnezeu. Neprihănirea lui Dumnezeu este întrupată în Hristos. Noi primim neprihănirea primindu-L pe El”. — „Muntele Fericirilor”, p. 34.

„Prin haina de nuntă din parabolă este reprezentat caracterul curat și nepătat, pe care-l vor avea urmașii adevărați ai lui Hristos. Bisericii i s'a dat „să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat”, fără pată, fără sbârcitură sau altceva de felul acesta”. Inul subțire, zice Scriptura, „este dreptatea sfinților”. Însăși dreptatea lui Hristos, caracterul Lui nepătat, este dat prin credință tuturor celor cari Il primesc ca Mântuitor al lor personal . . . Singur veșmântul dat nouă de Hristos, ne poate face în stare să ne arătăm în fața lui Dumnezeu. Imbrăcămintea aceasta, haina propriei Sale drep-

tăți, o va pune Hristos asupra fiecărui suflet credincios pocăit". — „Parabole“, pp. 283. 284.

„Neprihănirea prin care noi suntem îndreptățiți este atribuită; neprihănirea prin care suntem sfințiți este dăruită. Prima este titlul nostru pentru cer, a doua este pregătirea noastră pentru cer". — E. G. White, în *Review and Herald*, 4 Iunie, 1895.

„Noi am călcat legea lui Dumnezeu, și prin faptele legii nimeni nu va fi îndreptățit. Cele mai bune eforturi pe cari le poate face cineva prin propria sa putere, sunt neîn stare să facă față sfințeniei și dreptății legii pe care el a călcat-o; dar prin **credința în Hristos**, el poate cere neprihănirea Fiului lui Dumnezeu ca atotîndestulătoare. Hristos a satisfăcut cerințele legii în firea Sa omenească. El a purtat blestemul legii pentru păcătos, făcând o ispășire pentru el, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Credința cea curată aduce neprihănirea lui Hristos, și păcătosul devine un biruitor împreună cu Hristos". — E. G. White.

„Isus începu apoi să arate ascultătorilor Săi ce înseamnă a păzi poruncile lui Dumnezeu — adică reproducerea în ei a caracterului lui Hristos. Pentru aceasta Dumnezeu Se manifesta zilnic înaintea lor". — „Muntele Fericirilor“, p. 86.

Odată cu încheierea acestei Săptămâni de Rugăciune, fiecare credincios ar trebui să-și cerceteze inima și viața și să descopere dacă el sau ea a intrat pe deplin în experiența descrisă în pasajele dinainte. Hristos locuiește în inima ta prin credință? Este „Hristos în voi, nădejdea slavei"? Te-ai predat cu totul voinței Sale? Viața ta este în armonie cu legea lui Dumnezeu, dând astfel mărturie că Hristos a reprodus caracterul Său în tine?

Venirea Domnului este aproape. Se grăbește mult. Istoria omenirii merge cu pași repezi spre încheiere. Ea nu are ce să ne ofere altceva decât disperare și ruină. Dar Dumnezeu S'a îngrijit ca în împărăția Sa ce va veni curând, să avem mântuire și viață veșnică. Ce alegere faci astăzi? Tre-

bue să te hotărăști. Oare ascultând aceste cuvinte te-ai hotărât? Oare vrei ca Hristos să fie în tine, nădejdea slavei, sau vrei să urmezi calea morții și a pieirii veșnice?

Meditează adânc asupra acestor cuvinte cercetătoare:

„Acum, în vreme ce timpul de probă încă se mai îndelungește, în timp ce încă se mai aude glasul harului, este timpul pentru noi a termina cu păcatul. În timp ce întunerecul moral acoperă pământul asemenea unui giulgiu, lumina stegarilor lui Dumnezeu trebuie să strălucească mai puternic, arătând contrastul dintre lumina cerească și întunerecul lui Satana.

„Dumnezeu S'a îngrijit din destul ca noi să putem sta desăvârșiți prin harul Său, neducând lipsă de nimic, așteptând arătarea Domnului nostru. Ești gata? Ești îmbrăcat cu hainele de nuntă?" — „Mărturii“, Vol. V. p. 220.

Poate, iubite suflete, până acuma ai fost mulțumit cu o experiență slabă. Poate ai fost satisfăcut cu o credință doar cu numele. Acuma îți dai seama că pentru a fi un adevărat creștin trebuie să te bucuri de nemăsuratele bogății ale experienței de a avea pe Hristos în tine, nădejdea slavei?

Ce fericită și glorioasă este experiența ce ne este pusă la dispoziție dacă chiar acuma, prin credință, vom deschide larg ușa inimii, și vom lăsa pe Hristos să intre.

Înainte de încheierea acestei ore, cine va face o asemenea hotărâre? Cine este gata a părăsi încropeala și indiferența sa? Cine vrea să se întoarcă dela păcatele sale și cele lumești și să caute pe Domnul ca niciodată mai înainte? Iubiți frați și surori, nu vă jucați cu veșnicia. Ceea ce hotărăști tu astăzi se poate să influențeze pentru veșnicie balanța, într'un fel sau altul.

În timp ce medităm asupra alegerii noastre, în timp ce ezităm de a ne lua hotărârea, Isus stă la ușă ciocănind și chemându-ne să-I deschidem și să-I dăm voie înăuntru. Ii vom deschide chiar acuma ușa?

ANUNȚ

Membrii Comunităților noastre sunt încunoștințați pe această cale că s'ar putea întârzia cu o săptămână sau două primirea Lecțiilor Biblice pentru Școala de Sabat din trimestrul 1/1942, deoarece până la data când trimetem Prelegerile, Redacția nu are încă gata manuscrisul pentru Lecțiile majore, din motive în afara voinței noastre.

Rugăm, deci, ca până la primirea lecțiilor pentru trim. I, 1942, să repete din cele din trimestrul trecut.

Redacția

Cereți dela Cercul Misionar mult valoroasa broșură: „Viitorul Bisericii advente” cuprinzând articolele publicate în „Curierul Misionar”.

Prețul lei 30.

